

Молодіжний ВІСНИК

ГРОМАДСЬКА ГАЗЕТА №78 (103) ЛЮТИЙ 2017 РОКУ
ДЕРЖАВНОГО ПРОФЕСІЙНО-ТЕХНІЧНОГО
НАВЧАЛЬНОГО ЗАКЛАДУ
«ВІННИЦЬКЕ МІЖРЕГІОНАЛЬНЕ ВИЩЕ ПРОФЕСІЙНЕ УЧИЛИЩЕ»

<http://vmvpu.vn.ua> <https://instagram/vmvpu>

ВІТАЮ ЗІ СВЯТОМ ВЕСНИ!

8 Березня – жіноче свято, які відзначають щорічно в прекрасний весняний день. Уся сутність жінки гармонійно поєднується з весняним пробудженням, з легким по-діхом, наповненим ніжністю, любов'ю, відчуттям оновлення. Ніщо не може замінити велич жінки-матері – берегині життя на землі.

На ваші ніжні плечі, дорогі жінки, лягає безліч турбот у повсякденному житті, але ви завжди з гідністю та честю несете цю важку ношу через усе своє життя. Хто приносить вам біль та страждання, той чинить великий гріх, і не має щастя та спасу в своєму житті.

Особливо важливо молодим дівчатам не розгубити з молоду оті скарби, якими наділив вас Господь, не втратити гідності та честі, боротися за своє щастя.

Жінка заслуговує на особливу увагу та повагу не тільки в цей день, шанобливе ставлення потрібно проявляти до неї щоденно.

Тож, вельмишановні представниці прекрасної статі, дозвольте привітати вас зі святом, побажати вам віри та впевненості у нелегких справах. Хай усе вдається, кохайте самі та будьте коханими, зичу щастя на усіх ваших життєвих дорогах!

З повагою, директор ДПТНЗ

«Вінницьке МВПУ»

О.Д. Дмитрик

Читайте у номері:

За плечима – багаторічна праця і досвід – С.2

Спогади про героїв – С.4

Крок до енергонезалежності – С.12

Волейбольний лютий – С.14

Наші майстри шкіряного м'яча стали чемпіонами у фіналі обласної Спартакіади з футзалу

8 лютого на спортивній базі «Колос» на двох футбольних полях проходили фінальні змагання з футзалу в рамках обласної Спартакіади за 2016-2017 н.р. У фіналі за чемпіонство змагалось 5 команд. Вони, як і наша, – переможці зональних змагань, що проходили в листопаді минулого року. Тоді наші футболісти зуміли перемогти усіх суперників, продемонструвавши гарну та результативну гру. І ось, ми – у фіналі.

Продовження на стор. 14.

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ ЧЕМПІОНАТ З ІНФОРМАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ «ЕКОСОФТ-2017»

Роман Горбатий – переможець Всеукраїнського чемпіонату з інформаційних технологій «ЕКОСОФТ-2017»

З 21 до 23 лютого 2017 року Міністерство освіти і науки України спільно з Національним еколого-натуралістичним центром учнівської молоді за підтримки ІТ-компанії «Скайлайн Софт» за сприяння Державної служби інтелектуальної власності, Державного підприємства «Український інститут інтелектуальної власності», Національної академії наук України, Національної академії педагогічних наук України, а також Українського молодіжного аерокосмічного об'єднання «Сузір'я» (УМАКО «Сузір'я») провели фінальний тур II етапу XVI Всеукраїнського чемпіонату з інформаційних технологій «Екософт-2017».

Продовження на стор.2

ЯРОСЛАВ ІВАНІЩЕВ – ФІНАЛІСТ VII МІЖНАРОДНОГО МОВНО-ЛІТЕРАТУРНОГО КОНКУРСУ

Переможець III етапу та фіналіст VII Міжнародного мовно-літературного конкурсу учнівської та студентської молоді імені Тараса Шевченка

4 лютого 2017 року в усіх регіонах України відбувся фінальний етап VII Міжнародного мовно-літературного конкурсу учнівської та студентської молоді імені Тараса Шевченка за єдиними завданнями.

Мета конкурсу – вшанування творчої спадщини Тараса Григоровича Шевченка, виявлення творчо обдарованої молоді, розвитку її потенціалу, виховання в молодого покоління поваги до мови і традицій свого народу, любові до рідного краю, підвищення рівня мовної освіти в Україні.

Продовження на стор.2

Бути керівником сьогодні зовсім нелегко, це, свого роду, мистецтво і щоденна важка і відповідальна праця, яка вимагає високого професіоналізму.

І тільки, якщо любиш свою справу, відаєш їй своє серце і частину свого життя, місія здійснена.

15 лютого 1985 року директором нашої навчальної заклади було призначено

ЗА ПЛЕЧИМА – БАГАТОРІЧНА ПРАЦЯ І ДОСВІД

тридцятирічного Олександра Дмитровича Дмитрика. І, напевне, це було визначено долею, бо 32 роки поспіль його щоденна праця є прикладом відповідальності перед власним покликанням, зразком відданості справі. Мабуть, це і є той, на перший погляд, непомітний щоденний трудовий подвиг.

Прекрасний організатор та педагог Олександр Дмитрович вміє працювати сам і знає, як навчити працювати інших. Під його керівництвом Вінницьке міжрегіональне вище професійне училище набуло статусу одного з кращих навчальних закладів не тільки на Вінниччині, а й в Україні, є визнаним лідером у системі профтехосвіти.

Сьогодні училище має все необхідне для навчання учнів та їхнього всебічного розвитку – сучасні навчальні кабінети та майстерні, інформаційно-технічне забезпечення, лабораторії, комп'ютерні класи, Internet, спортивний комплекс.

Педагогічна, трудова та громадська діяльність Олександра Дмитровича Дмитрика відзначена почесним званням Заслужений

працівник освіти України, нагрудними знаками МОН «Відмінник освіти України» та «А.С. Макаренка», численними державними грамотами та подяками.

Олександр Дмитрович не просто менеджер, він – людина ідеї, з власним баченням мети й завдань сучасної освіти, людина, яка спроможна втілювати ці ідеї в життя.

І сьогодні, в цих складних умовах, директор Олександр Дмитрович Дмитрик чітко визначає вектор розвитку нашого навчального закладу, мету і мрію на рік, п'ять, десять... Викликає повагу його стратегічне мислення і далекоглядність, прагнення змін на краще, вміння працювати на випередження.

За час роботи під керівництвом Олександра Дмитровича ми вже встигли переконатись, що за сталевими нервами та залізною волею насправді криється розумна, мудра, чуйна людина, чоловік з широкою душею та щирим серцем. Як би не склалися робочі

стосунки, але в складні хвилини життя, він завжди готовий прийти на допомогу і тим, хто поруч, і навіть стороннім. Для нього не має дрібниць, бо кожен день, вже 32 роки, він несе відповідальність за доручену справу і за великий колектив, який йому довіряє.

Життєвої наснаги Вам, Олександр Дмитровичу, успішного здійснення всіх задумів та планів. Нехай людська шана буде подякою за Вашу невтомну працю.

**З повагою,
педагогічний колектив ВМВПУ**

Всеукраїнський чемпіонат з інформаційних технологій «Екософт-2017»

Закінчення. Початок на стор. 1

У чемпіонаті взяли участь учні загальноосвітніх, професійно-технічних навчальних закладів, студенти та аспіранти вищих навчальних закладів.

Завданням чемпіонату є виявлення та підтримка обдарованої молоді у галузі розробки програмного забезпечення, технічного устаткування та прикладних рішень для обчислювальних систем; вивчення пріоритетних напрямів у розробці програмних засобів, попиту на них та пропозицій; демонстрація технічних інноваційних рішень у галузі інформаційних технологій, розповсюдження авторського програмного продукту та конструкторських ідей.

Учень групи №22 Роман Горбатий (на сьогодні вже випускник) та науковий керівник – викладач спеціальних дисциплін Т.В. Коношевич взяли участь у I відбірковому етапі та успішно пройшли до фіналу. Роман мав змогу презентувати авторську розробку в категорії «Роботи» на тему «Робототехнічна система для ліквідації наслідків надзвичайних ситуацій». Поряд з апаратними засобами на конкурсі були представлені роботи в категоріях «Програмування», «Web-розробка», «Прикладні програми», «Навчальні програми», «Ігрові програми», «Системні програми», «Програми спеціального призна-

чення», «Функціональні пристрої», «Моделі», «Макети або опис», «Апаратне управління», «Комп'ютерне мистецтво» та «Короткометражний фільм». Демонстрація розробок проводилася публічно з використанням постерів та інших презентаційних матеріалів.

До роботи в складі суддівства були запрошені фахівці в галузі інформаційних технологій, представники органів управління освітою, науково-педагогічні працівники вищих і вчителі загальноосвітніх навчальних закладів, за згодою наукові працівники профільних інститутів Національної академії наук України й Академії педагогічних наук України, представники громадських організацій та об'єднань. Під час захисту конкурсантів повинні були викласти ідею та основні характеристики авторської розробки, відповісти на питання, поставлені журі. Компетентне журі гідно оцінило роботу нашого учня, зазначивши її високу суспільно-корисну спрямованість. У результаті за свою роботу Роман зайняв почесне III місце. Учасників чемпіонату привітав один з провідних та найдосвідченіших фахівців системи, заслужений діяч науки і техніки України, доктор технічних наук, професор Лев Глухівський. Він, зокрема, звернув увагу представників молодого покоління новаторів на сучасний рівень активності

винахідників в Україні, який залишається високим попри економічні труднощі та негаразди. Також до нагородження номінантів та переможців Всеукраїнського чемпіонату з інформаційних технологій «Екософт-2017» долучилися директор Національного екологічно-натуралістичного центру учнівської молоді (НЕНЦ) – доктор педагогічних наук, професор, академік Академії наук вищої освіти України Володимир Вербицький, перший космонавт незалежної України, Герой України Леонід Каденюк та голова правління УМАКО «Сузір'я» Володимир Петров. За словами директора НЕНЦ, доктора педагогічних наук, професора Володимира Вербицького, приклад Леоніда Каденюка є взірцем для наступного покоління молодих науковців, творців та новаторів України. Вирішення глобальних проблем екології, на переконання Леоніда Каденюка, можливе за допомогою сучасних технологічних засобів та нестандартних підходів, які використовуються молодими українськими новаторами.

«Участь у чемпіонаті – це безцінний досвід, можливість почути критику від справжніх професіоналів, впевненість у власних силах. Також це нові знайомства та спілкування з однопідприємцями на цікаві та корисні для тебе теми. По завершенню чемпіонату у мене з'явилася подвійна мотивація і далі працювати у на-

прямку розвитку робототехніки та вдосконалювати свої знання і вміння», – поділився враженнями Роман.

Звичайно, мені було дуже приємно почути слова похвали на адресу нашого проекту від справжніх професіоналів своєї справи, і я по-справжньому горда за свого учня, але я переконана, що найголовніше у будь-якому конкурсі – це участь. Адже будь-яке змагання приносить неоціненний досвід, змушує як учнів, так і керівників рухатися вперед, ставати кращими, дарує нові знайомства із талановитою молоддю, яка заряджає тебе своїм командним духом та амбіційністю, надихає на реалізацію подальших творчих задумів та ідей. Участь у конкурсі – це можливість технічного і професійного зросту, за яким, безперечно, лежить копійка і щоденна праця.

Я закликаю як викладачів, майстрів виробничого навчання, так і учнів нашого навчального закладу шукати та втілювати в життя цікаві інноваційні ідеї та проекти, розвиватися творчо і професійно, не боятися брати участь у різноманітних конкурсах та змаганнях, адже успіх приходить до того, хто безупинно рухається вперед!

Вітаю Романа із заслуженою перемогою та бажаю подальшого професійного зростання!

Т.В. Коношевич, викладач спеціальних дисциплін

Ярослав Іваніщев – фіналіст VII міжнародного мовно-літературного конкурсу

Закінчення. Початок на стор. 1

У фіналі конкурсу змагалися учні 5-11 класів, учні професійно-технічних навчальних закладів, студенти вищих навчальних закладів I-IV рівнів акредитації усіх форм власності та курсанти вищих військових навчальних закладів Збройних Сил України. Не лишили поза увагою ці змагання й представників інших держав: Канади, Росії, Італії, Іспанії, Польщі.

У Вінниці фінальний етап VII Міжнародного мовно-літературного конкурсу учнівської та студентської молоді імені Тараса Шевченка проходив на базі загальноосвітньої школи I-III ступенів №3 імені Михайла Коцюбинського 4 лютого 2017

року. У заключному етапі взяли участь 18 учнів загальноосвітніх навчальних закладів, 3 учні професійно-технічних закладів та 8 студентів вищих навчальних закладів області.

Святкову атмосферу заходу забезпечили учні загальноосвітньої школи, які привітали конкурсантів концертними номерами.

З вітальним словом до конкурсантів звернулася перший заступник директора Департаменту освіти і науки Вінницької

облдержадміністрації Олена Афанасіївна Чорна. «Конкурс імені Т.Г.Шевченка – це свято рідного слова, можливість перевірити свої знання і сили, відчути власну причетність до великої когорти шанувальників творчості Кобзаря», – зауважила вона.

Також з привітаннями виступила методист Інституту модернізації змісту освіти, секретар оргкомітету Євгенія Іванівна Науменко: «Цей конкурс – шанс заявити про себе, про свій талант, творчість. Шевченківські стежки не повинні забуватись. Слово Кобзаря має жити поміж українців та знаходити відгук у всьому світі».

Фіналістів за перемогу в III етапі нагородили дипломами

Департаменту освіти і науки Вінницької облдержадміністрації та вручили подарунки. Серед переможців – учень групи №39 ДПТНЗ «Вінницьке міжрегіональне вище професійне училище» Ярослав Іваніщев, який нагороджений дипломом II ступеня.

Ярослав ділиться враженнями: «Я дуже радий, що маю нагоду взяти участь у фінальному етапі. Заявити про себе на такому рівні, мабуть, мріє кожний. Уже не вперше я беру участь у такому конкурсі, проте до заключного етапу не доходив. Мені б дуже хотілось перемогти!»

Виконання конкурсних робіт розпочалося о 10.00 годині. Учні 5-7 класів працювали 2 астрономічні години, учні 8-9 класів – 3 години, учні 10-11 класів, професійно-технічних навчальних закладів, студенти ВНЗ – 4 години. Ці роботи передаються до Києва. З 27 лютого по 3 березня 2017 року журі фінального етапу Конкурсу визначить переможців.

Бажаємо Ярославу Іваніщеву, фіналісту III етапу VII Міжнародного мовно-літературного конкурсу учнівської та студентської молоді імені Тараса Шевченка, подальших успіхів та перемог.

О.І. Примчук, викладач української мови та літератури

З ДНЕМ РІДНОЇ МОВИ, УКРАЇНО!

Міжнародний день рідної мови, 21 лютого, встановлений з метою сприяння визнанню та спілкуванню саме рідною мовою, адже вона є найбільшим символом нації. За даними ЮНЕСКО у світі існує сім тисяч живих мов. Наша українська – одна з найдавніших. Її «коріння – з тієї давнини, де ще не було Риму та Еллади», – писав Борис Олійник.

Мовознавець-славист В.В. Німчук зазначає: «Українська мова має більше, ніж будь-яка інша індоевропейська мова індоевропейських елементів.» Це дає підстави говорити про те, що українська мова – одна з найдавніших мов. Вона розвивалась окремо й увібрала у себе частину праслов'янської мовної спадщини.

Коли усне мовлення виявилось неспроможним задовольнити потреби у спілкуванні, тоді й виникла необхідність передавати мову на великій відстані і фіксувати її в часі. Писемність з'явилась на основі грецьких і латинських літер, яку використовували для запису воєнних і торговельних угод.

У 863 році з Візантії князем Ростиславом у Великоморавську державу були запрошені для введення богослужіння слов'янською мовою два просвітителі – проповідники християнства Кирило і Мефодій. Вони переклали з грецької на старослов'янську мову основні богослужбні книги, хрестили русичів і запровадили у них видозмінене грецьке письмо з 35 літер.

Про те, що руська писемність виникла задовго до прийняття християнства свідчать і договори руських князів Олега та Ігоря з Візантії – 911, 945, 972 роки.

Християнство принесло на Русь удосконалену, пристосовану до слов'янської мови систему письма.

«Літописець Руський» – під цією назвою подано «Повість врем'яних літ», яка подає події руської історії, що охоплюють період з 852 року, коли «нача ся прозивати Руська Земля», до 1117 року включно. Рукопис було виявлено в костромському Іпатіївському монастирі. Роботу над «Повістю врем'яних літ» Нестор здійснив у 1110–1112 роках. Далі з'явилися Київський (1118–1198 роки) і Галицько-Волинський літописи (1202–1292 роки).

Люди в Україні завжди були освічені, вміли читати Біблію та знали порядок богослужінь. Перша «Абетка» видрукована на теренах нашої Вітчизни Іваном Федоровим, якого переслідували в Росії. У вересні 1572 року він переїхав до Львова, де у 1574 році уклав і надрукував перший східнослов'янський посібник – «Буквар» з граматикую і того ж року опрацював друге видання «Апостола».

Після Люблінської унії, у 1569 році, почалися гоніння на українські книги, надруковані на території Польщі. У 1626 році

синод наказав Київському митрополитові Йосипу Краківському позбирати з усіх церков українські книги старого українського друку і завезти московські видання. З 1627 до 1666 року діяла Андрусівська угода. Цар Олексій ставив такі вимоги щодо українських книг, їх авторів і видавців: «Все те, в которых местностях книги печатаны, и их слагатели, печатники или друкари смертию казнены, и книги собрав, сожжены были, и впредь, чтобы крепкий заказ был бесчестных воровских (це про українську книгу!) нікому с наших королевского величества подданных нигде не печатать под страхом смертной казни». У 1627 році Указом московського царя Олексія Михайловича та патріарха Філарета усі книги українського друку наказано спалити із суворою заборонаю будь-коли в майбутньому ці книги купувати. У 1662 році в усіх містах людям усіх чинів заборонено зберігати в себе вдома відкрито чи таємно книги українського друку...

Нашому народові вдалося зберегти свою мову на всіх етапах її формування попри перешкоди, які були на її шляху. Зверхність молодшого брата, східного сусіда, особливо позначилася на нашому народові за останні три століття. Україну почали позиціонувати як імперську провінцію, а її волелюбному народу прищеплювати почуття меншовартості та комплекс малоросійства.

Українська мова, за весь час її становлення як мови, вистраждала, виплакала та поховала тих, хто за неї боровся у тюрмах, хто писав поезію та отримував на «знак вдячності» кулю у висок. І лише 5 вересня 1989 року опубліковано проект Закону Української Радянської Соціалістичної Республіки про мови, яким забезпечено всебічний розвиток і функціонування української мови в усіх сферах суспільного життя.

Українська мова стає державною – найголовнішим і найміцнішим цементом, який об'єднав етнографічний народ і перетворив його на свідому націю. А 24 серпня 1991 року український народ нарешті отримав свою тисячоліттюми омріяну Незалежність завдяки Народному Руху України і його лідеру В'ячеславу Чорноволу.

Мова – це останній бастион, остання цитадель. Покоління відходять у небуття, але голос тисячоліть наших пращурів залишається у рідній мові. Це те, без чого ми не змогли б жити далі. «Тільки рідна мова дає людині найбільше і найглибше особисте щастя, а державі – найсильніші патріотичні характеристики. Без рідної мови нема всенародної свідомості, без такої свідомості немає нації, а без свідомості нації – немає державності як найвищої громадянської організації, в якій вона отримує найповнішу змогу всебічного розвитку й виявлення», – писав Іван Огієнко.

Мова кожного з нас є показником культури та освіченості. Серед семи тисяч живих мов українська вважається наймелодійнішою. **Живи і квітни, рідна мово!**

Наталія Андрійчук, бібліотекар

Така собі байка

Якось вранці на лататті Дві Жабки сиділи, Про новини в цілм світі Квакогомоніли:	Заговорите, як чаплі, – Будете між нас, Ми птахи у світі знатні, Просто вищий клас!
Одна квакне, інша кумкне – В них така розмова. – Гарно кажете ви, куме. Славна у нас мова.	Киркне Чапля – Жаба квакне, Киркне Чапля ще. – Спробуй, куме, будем знатні Серед чапель вже.
Засміялась Сіра Чапля, Що у річці бродить, – Це не мова, якась квакля, Хто ще так говорить?!	Жаби лапу виставляли, Киркквакотіли, Їхні родичі тікали Й тихо жебоніли: – Що тій Чаплі вони кажуть? Хто їх зрозуміє? Але Чаплі те байдуже Киркає, як вміє.
От у чапель справжня мова, – Гордо дзьобом стука, – Ваша жаб'яча вимова Просто ріже вуха.	– Ось ще трохи і будете, ніби справжні чаплі, Може, дзьоба де знайдете Й ноги, а не лапи.
Язика припнули Жаби, Стали прислухатись, – Мабуть, треба нам у Чаплі Говорить навчатись.	Жаби очі витріщають, Язиком ворущать, Як покиркають вони знають, Практично ж – не зрушать. Не спішать уже додому, Туляться до Чаплі.
– Будь професоркою, Чапле, Вчи нас говорити, Може, справді наші кваклі Найгірші у світі.	Та побачила знайому – Нумо киркотати. Жабки наші захотіли Своє слово вставити: Губи руркою скрутили – Вийшло тільки квакати.
– По-чаплиному балакати – Це дуже почесно! То не з жабами вам квакати Й кумкати всю весну.	Полетіли чайки разом – На вербі десь гнізда. Жабки – квакання згадали Доки ще не пізно.
Соловей в гаю виводить, Теж мені ще пісня! По-чаплиному говорить Той, хто мудрий, звісно.	Як казав колись філософ, Сила в байки є: Що кому б там не здалося, Ти шануй своє.
Виставляє Чапля ногу, Гордо шию гне: – Добре, я вам допоможу, Слухайте мене.	

**С.П. Мазуренко,
викладач української мови
та літератури**

Лихослів'я – норма життя чи аномалія?

Переглядаючи оперативні зведення, можна відзначити, що сварки і образи проходять червоною ниткою крізь наше життя. Іноді важко розібратися, хто кого образив. Мовлення обох фігурантів виражене грубою лайкою, такими собі «гнилими» словами. Здається, що такі слова так глибоко увійшли в наше життя, так вкоренилися, що іноді бачиш, що людина без вживання нецензурної лайки вже і говорити не може. Доводилося чути, як навіть дівчата, вчорашні випускниці, між собою перекидаються «модним словом».

Може, брутальна лайка стала нормою життя, якщо суспільство до неї досить спокійно ставиться? Але ж так не завжди було. Якщо повернутися на півстоліття назад, а це невеликий історичному плані період, то нецензурна лексика була досить рідкісним явищем в українському суспільстві, а прийшла вона до нас зі Сходу. Прокльони були надто поширені і склали значну частину життя народу. В українську мову лайка прийшла з російської. Проте це не означає, що так і надалі повинно бути. Багато що тут залежить, перш за все, від сім'ї. Якщо батьки при малих дітях не соромляться вживати нецензурну лайку, не дивно, що їхні нащадки будуть широко використовувати лексикон батьків.

До огідного

слова можна звикнути швидко. Раз сказав, два, а там без нього обійтися стає важко. Але існує закономірність. Ось чоловік дає волю лихослів'ю, не зважаючи на жінок і дітей, а як тільки перед ним постає його керівник – про нецензурну лексику забуває. Отже, людина може контролювати свою поведінку.

Хто з нас не бачив, як сваряться сусіди, хтось у черзі або сперечаються між собою чоловіки. Спостерігаючи збоку, не можна сказати, хто з них винен, а хто має рацію. Видовище неприємне, і кожен, хто, навіть при всій своїй правоті вплутався у сварку, буде в програвші.

Сварливу людину перемогти в бою не вдається, оскільки лайка – її стихія. А в такому випадку залишається єдиний надійний спосіб – протистояти грубіянові. Необхідно його ігнорувати. Вас ображають, а ви не чуєте. Перевірено життям: така поведінка завдає найефективнішого удару по самолюбстві грубіяна. Той факт, що його не помічають, перенесіти важко.

Справитися з собою і утриматися від емоцій нелегко, але, якщо вам це вдається, ви відчуєте себе переможцем, адже оволоділи собою. Можна поскаржитися в поліцію, але, якщо у вас не буде свідка, ваше слово проти слова вашого опонента нічого не вартуватиме.

Сварка може розгорітися через якусь дрібницю, і, якщо ви втягнулися в неї, то важко справитися з ситуацією і часто буває, що навіть суд не вирішить проблему.

За краще в такому випадку прислухатися до біблійної поради: «Залиш сварку, поки вона не розгорілася. Не відповідай дурневі на дурість його, щоб і ти не став йому рівним, і щоб він не став мудрим в очах своїх».

**Т.В. Шафорост, викладач спецдисциплін,
за матеріалами Інтернет-ресурсів.**

СПОГАДИ ПРО ГЕРОЇВ

Самотніми лелеками відлітають у вирії роки, відносячи на крилах надії яскраві події, несподівані знайомства, незабутні емоції, хвилюючі миті... Ти цілком поринаєш у цей швидкоплинний потік і навіть не завжди пам'ятаєш людей, з якими тебе так чи інакше зводила доля.

І ось у твоєму житті відбуваються певні події, ти

згадуєш зустрічі, розмови, до болю знайомі риси обличчя та характеру.

І розумієш, що тобі необхідно пригадати якнайбільше, розповісти все до найменших подробиць, поділитися почуттями з друзями, знайомими, а інакше ніяк! Ти розумієш, що незабутні спогади невблаганно рвуть зсередини твою душу і серце, що

пам'ять не підкоряється власній волі. Вперта і непередбачувана, повертаючись бумерангом, пам'ять заявляє про себе знову й знову.

Вона поглинає різні миті якимось проникливо відвертим вогнем, збуджуючи людську свідомість, а спогади дають привід обернутися і, можливо, іншому переглянути пройдений шлях.

Іван Іванович Бенера народився і виріс в селі Чукив Немирівського району Вінницької області в сім'ї, де займалися сільським господарством. Ваня був на кілька років меншим за

свою сестру.

Батьки виховували дітей в любові і піклувалися про них. Мати розказувала, що з ранніх шкільних років у Вані були розвинуті почуття чесності і справедливості. Хлопець завжди міг захистити друга і подати руку допомоги тим, хто її потребував.

Почуття любові до батьків Іван поєднував із любов'ю до рідної Батьківщини, до її волелюбного українського народу, до культурної спадщини своїх пращурів. Юнак захоплювався творами Т.Г. Шевченка та плекав ніжні почуття до української пісні. Ще зі шкільних років він навчився грі на сопілці, тому не дивно, що всі свята і концерти навчального закладу не обходились без юного таланту.

Закінчивши 9 класів, Іван Бенера без труднощів вступив до нашого навчального закладу, щоб навчатися за професією «Електромеханік з ремонту та обслуговуван-

ня лічильно-обчислювальних машин». Вже на той час він був особистістю зі своїми поглядами на життя. Молодого студента турбували події в Україні в період становлення незалежності. Іван ніколи не боявся прямо і чесно відстоювати свої погляди з приводу хвилювань та негараздів у країні. З політичної точки зору Іван був прихильником партії «Народний рух». Під час Помаранчевої революції Іван Бенера брав участь у київських мітингах. Саме тоді в ще юного Вані сформувалися погляди на те, якою має бути наша країна в майбутньому.

Навчаючись в училищі, Іван проживав у гуртожитку. За свої організаторські здібності та умінням згуртувати колектив Іван був обраний старостою групи та головою Ради гуртожитку. Загалом ніколи ніхто не міг сказати про Ваню злого слова, тому що він був доброю та відповідальною людиною, хорошим

та надійним другом, старанним учнем та помічником. Вихователі гуртожитку згадують Івана Бенера, як небайдужого до життя гуртожитку студента, а мешканці гуртожитку часто прислухалися до його ініціативних порад та пропозицій.

У розмовах про своє майбутнє хлопець не раз говорив про бажання стати військовим. На той час уже всі знали, що Іван готувався до цього відповідального кроку...

Так, здійснилися його мрії. Іван став військовим. Не шкодуючи себе, він захищав нашу Батьківщину та поліг у бою за український народ.

...І вже не лунає Іванова сопілка... Проте українці завжди пам'ятають своїх захисників та героїв. І ми ніколи не забудемо нашого дорогого випускника та товариша.

Іван Бенера – патріот своєї Батьківщини, приклад для молодого покоління, наш герой, український воїн-козак, захисник свого народу – назавжди у наших серцях!

В.В. Крайняк, зав. гуртожитком

Не тому, що Іван Бенера загинув, у пам'яті впливають ті чи інші моменти з його життя під час навчання. Минуло майже тринадцять років. За цей час близько восьми тисяч учнів, отримавши робітничу професію, пішли у велике життя.

Іван вже тоді, навчаючись в училищі, був яскравою особистістю з власною думкою, яку вмів відстояти.

Мені дуже часто доводилося з ним розмовляти. Незважаючи на те, що він – учень, Іван міг нарівні дискутувати з директором, висловлюючи цікаві, розумні погляди на ті чи інші події, особливо на політичну тему, адже саме тоді був період помаранчевої революції. Юнак мав тверду позицію, патріотичну налаштованість і, часом, ішов з уроків на майдан, проявляючи

солідарність з мітингувальниками.

Даючи інтерв'ю кореспонденту в той час, звинуватив мене, що я не відпускав їх з уроків на протести. А я просто їх оберігав, адже вони – наші учні, до того ж неповнолітні. Він вважав важливішим приєднатись до тих, хто боровся за справедливість, ніж бути на заняттях.

У Бенери могло б бути велике майбутнє, бо його активна життєва позиція давала шанс на щасливе життя. Він був там, де були тисячі таких, як він. Він любив життя, присвятив себе військовій справі і віддав його за свій народ, за майбутнє України. Іван Іванович Бенера житиме, поки залишатиметься у нашій пам'яті.

Директор ДПТНЗ «Вінницьке МВПУ»

О.Д. Дмитрик

Доля також дала мені можливість бути знайомою з Іваном Бенерою.

Мій молодший син вступав на навчання до Харківського університету повітряних сил. В той день ми чекали результатів вступної кампанії. Стояли з групою таких же схвильованих абітурієнтів та їхніх батьків. І раптом я чую знайомий голос.

– Доброго дня! А Ви чого тут?

– Це був Іван Бенера. Гарний, усміхнений, у синій спецформі.

Ми розговорились. Ваня розповів, що служить у полку зв'язку, і що вирішив вступати до університету, щоб стати офіцером. Сказав, що це була його давня мрія, і що я можу його привітати, бо він уже курсант. Результати їм оголосили першими. Я його привітала, і було дуже приємно, що мій колишній учень вирішив присвятити своє життя рідному народові. За нього він своє життя і віддав...

Л.І. Мельник, викладач природничих дисциплін

Ось уже майже три роки ми живемо в якомусь іншому вимірі часу. З одного боку, так само світить сонце, день змінює ніч, ходимо на роботу, вчимося, відпочиваємо, працюємо. А в душі – тривога і біль. Війна, підла, зрадлива, жорстока і бездушна, ввірвалася в життя українців, зачепила всіх та позбавила спокою.

Майже кожного дня хтось втрачає сина, чоловіка, батька. Не повернути вже цих молодих, красивих, щирих, відданих Батьківщині і своїй родині хлопців. Тільки пам'ять про них збережеться у серцях людей та безмежна вдячність, що змогли, вистояли, віддали своє життя за рідний край, за отчий дім, за матір, за дітей, за нас.

Пишаюсь, що з одним із таких героїв я була знайома особисто. В 2004 році я стала класним керівником групи №26. Це була група підлітків 14-15 років, де кожний – зі своїм характером, амбіціями. Але всіх їх об'єднувало бажання чогось досягти у цьому житті. Хлопці були дуже дружні, за три роки навчання не було жодного порушення дисципліни, жодного нарікання на пропуски занять. Навчалися у міру своїх сил, відповідально ставилися до виробничого навчання, від роботодавців про проходження практики отримували тільки схвальні відгуки. Не кривлячи душею, скажу, що це була одна з найкращих моїх груп.

Володя Черкасов був звичайним хлопцем, нічим не відрізнявся від однолітків, такий же

Живуть у нашій пам'яті

непосидючий, трохи сором'язливий. Навчався у міру своїх сил і здібностей, особливих проблем мені, як класному керівникові, не створював. Вчасно приходив на заняття, уроки не прогулював. Особливе зацікавлення проявляв на уроках виробничого навчання. Годинами міг скручувати і сплітати кабелі, і, якщо щось не виходило, – годинами переробляти. І загалом, це був дуже працелюбний хлопець. Ніколи і нікому не відмовляв у допомозі, друзів мав небагато, але товаришував з усіма.

По закінченню навчання хлопці розлетілись хто куди, одні пішли працювати, дехто продовжив навчання у вищому навчальному закладі. Володя ж мріяв стати кадровим військовим. Про це я дізналась першого вересня, коли після урочної лінійки до мене підійшли мої випускники, мої дорогі хлопці, за якими я плакала, коли відпускала, з величезним букетом квітів. Серед них був і Володя. Ось тоді він і сказав, що йде на службу в армію, а далі планує продовжити навчання у військовому навчальному закладі.

Мрію свою хлопець здійснив, став військовим. Але життя юнака забрала війна. Цю звістку мені принесли мої випускники, які їздили до Володі на могилу.

Хочу розповісти про один випадок з життя Володі, який мене зворушив і вразив. Це було в часи Майдану – часи неспокійні, тривожні.

Підійшов до мене Володя і попросив дозволу бути відсутнім на двох останніх уроках. Я не дозволила, звичайно. Володя почав мене переконувати, що йому дуже важливо виконати одну справу. Але я не погоджувалась, і цей дорослий хлопець розплакався.

– Ви не розумієте, там люди голодують на Майдані, вони чекають допомоги. А Ви не можете допомогти мені в малому.

З розпачливих слів Володі я зрозуміла, що його рідний дядько був в Києві на Майдані, а цей ще зовсім юний хлопець зустрічав передачі з непідйомними сумками на автовокзалі і відвозив їх на залізничний вокзал до електрички, що прямувала до Києва. Що було робити? Звичайно, відпустила. А ще відправила з ним двох одногрупників, щоб і допомогли, і захищали, бо часи були неспокійні. А сама дві години чекала дзвінка, що все у моїх учнів добре.

Пишаюсь, що я знала цього хлопця особисто. В нього була велика і світла душа, міцний стержень, жага до життя та почуття обов'язку перед своїм народом. За наш мир і спокій він віддав найдорожче – своє життя. Відчуваю великий біль і смуток, що цей молодий юнак так мало побачив у цьому житті. Він ще стільки міг зробити, народити дітей, працювати на благо родини та Батьківщини...

Л.І. Мельник, викладач природничих дисциплін

Людина глибокої душі...

Пам`ять

Це був сирота з добрим серцем та бездонної глибини душею, людина, від якої ніхто не чув поганих слів і не бачив поганих вчинків, людина, яка дуже мріяла про закінчення війни, бо бачила та відчувала, як настраждалася Україна за ці три роки.

ла та відчувала, як настраждалася Україна за ці три роки.

Але міна лягла поруч, і остання ніч його життя покрилася м'якою вуаллю вічності.

Анатолій Олександрович Фарісей (позивний «Фарік») народився 23.03.1974 року у селі Шепеївка Калинівського району Вінницької області.

Після закінчення 8 класів сільської школи вступив до Вінницького вищого професійного училища №4, у якому здобув професію «Кабельник-спаувальник». З 1992 до 1994 року проходив строкову службу у Житомирі. Після демобілізації влаштувався працювати їздовим у колгоспі «Нове життя», доглядав коней та перевозив вантажі. Після цього тривалий час працював у Києві експедитором.

Під час третьої хвилі мобілізації, 29.08.2014 року, Анатолій був призваний на несення військової служби, яку проходив у складі 54-го окремого розвідувального батальйону.

Батько Анатолія Олександровича помер, коли він був малим, а мати – 6 років тому, власної сім'ї та дітей у нього не було, хоча він і мріяв про сімейний затишок, але дожити до цього не встиг.

15.03.2016 року «Фарік» підписав із ЗСУ контракт. Молодший сержант, помічник гранато-

метника 2-го взводу 9-ї роти 3-го батальйону 93-ї окремої механізованої бригади, він любив життя і хотів жити. Анатолій – людина з тих, хто не відступав, кожного дня цікавився новинами з мирного життя, постійно щось робив, турбувався про всіх, дуже смачно готував. Сам визвався, окрім своїх військових обов'язків, ще й готував на весь взвод. А головне – він був патріотом і людиною, на яку можна було розраховувати, не боявся ворога, ретельно планував своє майбутнє життя, коли скінчиться війна.

Загинув Анатолій 15 лютого 2017 року о 23.30 в районі селища Кримське Новоайдарського району Луганської області внаслідок уламкового поранення голови, отриманого під час обстрілу наших позицій 120-мм мінами. Похований Анатолій Олександрович 18 лютого у рідній Шепеївці.

Війна не обирає, коли... Війна не обирає, кого... Кулі розлітаються безжальним віялом і падають... Падають солдати з відкритими очима, дивлячись на автомат, що випав з їхніх рук.

Коли вийдете на вулицю, – вдихніть на повні груди. Як вам повітря? Свіже? Дихається вільно? Цю можливість нам всім подарували люди, які інколи падають на сніг...

За матеріалами Інтернет-ресурсу підготувала Л.О. Біла, заступник директора з виховної роботи

*Летять роки, мов журавлині стаї,
В далекі і незвідані краї.
Хоч пам`ять свято все оберігає,
Час не здає позиції свої.*

*Життя вирує впевнено, завзято,
Час віддано кордони стереже.
Прожитий день – він, як маленцьке свято,
Лиш пам`ять найдорожче збереже.*

*Доці рясні омийть спогадів ріку,
Щось хуртовина-гордість замітає.
Та невблаганну пам`ять – навіки стійку –
Нам бумерангом совість повертає.*

Н.П.Жила

Н.П.Жила, завідувача бібліотекою

Минають роки, тьмяніють такі рідні фотографії, але люди, з якими звела тебе доля, які віддали найдорожче – своє життя, захищаючи твій мир і спокій, залишаться навічно в теплих спогадах. Адже вдячність людська теж безсмертна, вона житиме у віках...

ОБ'ЄДНАЄМ ДОБРИМИ СПРАВАМИ УКРАЇНУ

Історія 1. Андрій Дручинський

Андрій Дручинський – вірний друг дитинства мого тата – волонтер, турботливий батько, чоловік, брат і син. Як справжній чоловік, він завжди піклується про тих, хто цього потребує. Звичайно, війна на Сході не могла обійти стороною Андрія. Він має сім'ю і дітей, але попри все, бодай раз на місяць, а то й частіше, ризикує своїм життям для того, щоб доставити допомогу бійцям та мирним жителям на Схід.

Будь-яка велика справа однаково починається з першого кроку. Бракувало досвіду, не вистачало впевненості. Й Андрій просто взяв свою телефонну книгу, почав листати її та за списком дзвонити кожному. Люди відгукнулись. Першу допомогу зібрали буквально за тиждень (повний бус з причепом на суму 60 тис. грн). І це він дійшов лише до літери «Г» у своїй телефонній книзі. А далі виїзд за виїздом. Запамятався випа-

док, коли Андрій зі своїм другом (на позивний «Дикий»), зібрали допомогу для бійців, які опинились у блокаді Луганського аеропорту. Продукти харчування вони збирали ще, коли посилки бійцям надсилали літаком (за допомогою парашутів), але після того, як збили літак Могилка, вінничанина, Героя України, чоловіки домовились, що усе завезуть автобусом на військовий аеропорт в Чугуїв (Харківська область), а вже звідти все буде запаковано і надіслано хлопцям.

Допомогу хлопцям надіслали вже, коли їх було виведено з кільця, розблоковано. А вінничани-волонтери взяли під свою опіку І-шу танкову бригаду, в якій служив «Дикий».

У місті Щастя, Луганської області, як згадує Андрій, волонтери подарували 2 ящики печива місцевим жителям та голодним дітям, яких зустріли просто на вулиці. Варто зазначити, що волонтерство без допомоги жителів не було б можливим. До цієї діяльності долучались пересічні громадяни, комунальні підприємства, Вінницька міська рада тощо. Але, як згадує Андрій, найбільше їх вразила одна бабуся, яка щомісяця давала по 50 гривень зі своєї пенсії. Кожен допомагав, як міг, – і, мабуть, в цьому був їхній подвиг служіння Батьківщині.

Історія 2. Андрій Гишпаль (на позивний «Дикий»)

Ще за часів революції Гідності Андрій мріяв потрапити на Майдан, але дружина, щоб не пустити його туди, три ночі «вартувала» біля дверей. Коли розпочалася антитерористична операція, добровольцем пішов до військомату, але там сказали, що за віком це неможливо, тому запропонували розносити повістки. Тиждень Андрій їх розносив, а потім все-таки влаштувався водієм і перевозив бойову техніку. Невдовзі потрапив до луганського аеропорту в мінометну батарею та за 5 днів став професійним мінометником. Ситуація в аеропорті була досить складною: персонал не пускали, аеропорт по периметру був замінований, до того ж сепаратисти

відключили світло, газ та воду. Проте продукти в хлопців були, до того ж деякий час сідали літаки і підвозили все необхідне. Після того, як було відрізано світло, ввімкнути злітно-посадкову смугу було неможливо, тому треба було щось придумувати. Колишній співробітник аеропорту розробив схему посадки і вильоту літаків в таких умовах і передав її своїм внуком. Наші мінометники перевели хлопчину через мінні поля і ефективно скористались цією схемою. Так, по літаках стріляли, але тривалий час вони злітали.

Поряд з Андрієм «Диким» варто згадати командира Олександра Окунька.

Як зазначав «Дикий», що є Бог, є дружина, діти, а є комбат. Цей молодий чоловік, що з дитинства мріяв бути військовим, посивів за роки війни від втрати хлопців, за яких він відповідав. Комбат подружився з вінницькими волонтерами й по сьогодні підтримує з ними стосунки. «Маленький» подвиг «маленьких» людей рятував життя дуже багатьом українцям. З непрофесіоналів завласною ініціативою та з палким бажанням захищати свій народ вони ставали справжніми професіоналами.

Історія 3. Василь Мирний і Юлія

Звичайний хлопець з Чернігова, якого призвали, просто зателефонувавши, навіть без повістки, добровольцем пішов в АТО. Був поранений, контужений, частково втратив пам'ять та лікувався у Вінницькому військовому шпиталі близько трьох тижнів. Там познайомився з Юлією. Дівчина сподобалась одразу, хоча вона ставилась до таких залищальників досить обережно. Для того, щоб трохи зарадити другові, Андрій Дручинський подарував парі білети на концерт групи «ТІК». Це й було їхнє перше побачення. А далі Василь змушений був повернути-

ся до рідного Чернігова, та зрозумів, що не уявляє свого життя без Юлії. Отож, оселився у Вінниці та влаштувався на роботу. У День народження дівчини оригінально (у вигляді флешмобу) оспівчився їй у коханні...

Після цієї незвичної зустрічі з волонтерами я зрозуміла, що нам, молодим людям, потрібно продовжувати їм допомагати та висвітлювати їхню нелегку роботу, відвідувати поранених бійців в лікарнях, підтримувати їх листівками, малюнками, невеличкими власноруч зробленими подарунками, допомагати дітям, що за вироком долі, змушені були залишити власні оселі і проживати в нашому місті.

Наша Батьківщина сьогодні потребує молодечого запалу і енергії, спритності і розуму, сили і великої любові до країни. Тому ми – молоде покоління – маємо зрозуміти свою причетність до долі Вітчизни і стати відповідальними за її майбутнє.

Яна Надкернична,
учениця групи №15

МИ НЕ МОЖЕМО ПОБАЧИТИ ЧАС,

Притча про цінність часу
Один бізнесмен назбирав великий капітал – 3 мільйони доларів. Він вирішив, що візьме собі рік відпустки, щоб удосталъ відпочити. Одразу після цієї думки його відвідав Янгол Смерті.

Бізнесмен дуже злякався і вирішив відкупитися.

«Продай мені три тижні життя, і я віддам тобі мільйон», – запропонував він.

Але Янгол Смерті відмовив.

«Гаразд, продай тільки один день, і я віддам усе, що маю». Янгол відмовив.

Тоді чоловік запитав, чи може Янгол Смерті дати йому кілька хвилин, щоб написати прощального листа. Цього разу Янгол погодився.

Бізнесмен написав: «Правильно використовуйте час, який вам відведено для життя. Я не зміг купити навіть години за 3 мільйони доларів. Перевірте, чи все, що вас оточує, справді має цінність».

Ми часто витрачаємо час даремно, або ще гірше – «вбиваємо час». Щоб час став нашим другом, ми маємо його витратити на досконалі вчинки. Вся правда – в тому, що ми або використовуємо час, або втрачаємо його.

Вчені з'ясували, що всередньому ми 20-25 років спимо, більше 20 років витрачаємо на комп'ютери і телефони, від 9 років проводимо на робочому місці, 6 років їмо, жінки витрачають 4 роки на прибирання і 3 роки на шопінг.

На жаль, до яких тільки хитрощів ми не вдаємося для того, щоб виправдати власну бездіяльність! Ми часто вигадуємо такі відмовки, як: зроблю пізніше, іще встигну, владнається само собою, сьогодні я не у формі, перед серйозною роботою потрібно добре відпочити, завтра зроблю, та якось воно буде. Виправданям немає меж, а час біжить. Коли ми так себе заспокоюємо, то обманюємо самих себе. За нашу бездіяльність нам коли-небудь доведеться розплачуватися. Ми будемо шкодувати, що не зробили те чи інше, та буде вже пізно. Ми любимо тягнути з неприємними справами і обов'язками, з часом в нас з'являється ціла система пояснень на всі випадки життя, які вже з труднощами відрізняємо від реальних перешкод на шляху вирішення наших проблем. Ми приймаємо хороші рішення, щоб виправити своє життя і знову забуваємо про них.

Щоб не марнувати часу, дарованого нам Богом, потрібно навчитися правильно ним розпоряджатися. Існує принцип Парето: «20% початкових зусиль дають 80% результату, а інші 80% зусиль – лише 20% результату». Тобто почати справу завжди легко, але набагато складніше її завершити.

Сам термін «керувати часом» неправильний: людина не може нічого зробити з часом як таким, не може ні поквалити його, ані сповільнити,

ні зберегти, ні втратити. І менше всього вона здатна його контролювати. Питання в тому, що ми зробимо в межах дарованого нам часу. Ми можемо керувати лише самими собою.

Час – це не просто щось таке, що ми «отримуємо» або «маємо», його не можна ні позичити, ні купити, ні отримати в подарунок. Коли у нас витрачається час, – у нас витрачається і життя. «Хто виграв час, – той виграв усе». Потрібно цінувати кожну секунду, подаровану нам.

Доведено, що людина встигає зробити більше, якщо діє за планом. Добре записувати список справ, які ти маєш зробити протягом дня. Складні справи можна розписувати на простіші. Планувати треба не весь день, а 60% часу, залишаючи час для відпочинку чи непередбачуваних ситуацій. Справа в тому, що, якщо ми не будемо встигати, в нас може взагалі пропасти бажання що-небудь робити. Якщо ви виконали весь список справ, можна почати робити іншу роботу.

Всі справи поділяються на важливі і неважливі, кожні з яких, у свою чергу, поділяються на термінові і нетермінові. Термінові важливі справи слід робити самому, а термінові неважливі – доручати іншим. Нетермінові важливі треба планувати, а нетермінові неважливі – відкладати.

Нам часто не вистачає часу. І це тому, що ми не плануємо або намагаємося встигнути зробити занадто багато справ протягом обмеженого відрізка часу. Ми постійно розриваємося між терміновим і необхідним. Термінові, хоча куди менш важливі справи, вимагають негайної відповіді, пожираючи весь наш час. Здається, що протистояти їм неможливо. Але в наших силах зробити так, щоб час став нашим товаришем. Але перед цим поставимо собі питання: «Куди, власне кажучи, ми прямуємо?», «Яку мету переслідуюмо?»

Обговорюючи цю тему з учнями ВМВПУ, ми дізналися багато цікавих та світлих думок, якими і ділимося з читачами газети.

Як вважаєте, наскільки Ви вмієте цінувати та раціонально проводити свій час?

Час – це найцінніше, що є нас у нашому житті. Цей ресурс неможливо повернути чи відновити. Тому дуже важливо навчитися правильно його використовувати. Найкраще

Марина Степанчук

витрачати свій час на мудрі речі і робити корисні справи. Саме тоді людина може досягти успіху і встигнути виконати чимало завдань, коли вміє раціонально використовувати свій час.

Марина Степанчук, учениця групи №42

Усім відомо, що час є дуже цінним. Його не можна купити, зупинити чи повернути, його можна лише використати. Я по життю активна людина, тому свій час намагаюся використовувати правильно. Багато часу я проводжу на тренуваннях. Я займаюся футболом, без нього не можу уявити свого життя. Також у мене є хобі, це теніс та більярд. Тому, коли у мене є вільна хвилина, їду у спортзал і займаюся своїми улюбленими справами.

Олександр Буренко

Коли я приїжджаю додому, намагаюся допомагати мамі у домашніх справах. Я можу з впевненістю сказати, що свій час на дурниці я не витрачаю. Життя лише одне, і потрібно його цінувати та використовувати на повну.

Олександр Буренко, учень групи №23

Час неможливо купити, якщо його не вистачає, і не можна зупинити, навіть якщо цього дуже хо-

Олександр Пільгуль

четься. Керувати часом в прямому сенсі нереально. Що б ви не робили, час буде йти завжди з певною швидкістю. Але можна почати більше його цінувати і розумно витрачати.

З'ясуйте, на що ви витрачаєте свій час даремно, і постарайтеся цього більше не робити. Візьміть за звичку свій день планувати заздалегідь, а ввечері складати на наступний день список справ. За-

планована діяльність частіше дає кращий результат, ніж спонтанні рішення. Але не плануйте дуже багато справ, не намагайтеся переоцінити свої сили.

Життя одне. Кожна хвилина йде в небуття, і повернути час назад людині, на жаль, не під силу.

Олександр Пільгуль, учень групи №4

Чи плануєте Ви свій день або тиждень? Порадьте, як правильно скласти графік.

У кожної людини є вибір. Вона може йти до своєї цілі або жити за планом, який складає. Заздалегідь неможливо все спланувати і передбачити. Постійні спізнення, не вчасні виконання завдань, – це ознаки того, що людина не планує свого часу. Багато людей скажуть, що найкращі речі відбуваються знемацька. Але жити стає легше, коли ви плануєте свій час. Кожної неділі я планую свій тиждень. Щодня зранку я ходжу на навчання. На навчанні я отримую нові та цікаві знання, враження та емоції. Після навчання я можу прогулятися з друзями, піти з ними в кіно чи посидіти в кафе. А на вихідні інколи працюю, також вишиваю та читаю цікаві книги. На мій погляд, список справ повинен бути точним і конкретним, певним в часі, мотивуючим та контрольованим. Я вважаю, що час буде проведений результативніше, якщо складати список своїх справ на певний період. Тому раджу:

- складайте розклад так, щоб час залишався ще й на відпочинок,

- вибирайте період, на який ви хочете скласти список справ та виконати їх,

Ольга Бублей

- проаналізуйте виконання плану.

Тепер ви маєте уявлення, як планувати свій час на день і не тільки. І саме це допомагає нам планувати свою зайнятість на певний період.

Ольга Бублей, учениця групи №18

Чи планую я свій день або тиждень? Якщо чесно, то, буває, і планую, але, буває, – ні. Для мене добре спланований день – це дуже важлива умова, що збільшує ефективність моєї роботи, адже я знаю, що я маю встигну протягом дня. Саме тому варто подбати про те, як правильно скласти хороший розпорядок дня.

Деякі близькі люди запитують мене: «Чому план на день такий важливий для тебе?»

Тому що я знаю, що я маю встиг-

Тетяна Юркевич

нути зробити. Щоб скласти план, я спочатку добре обдумую все, щоб з точністю розподілити свої дії протягом дня.

Хороший денний план містить:

- найважливішу задачу;
- покрокове виконання завдань;
- запас часу на непередбачені справи;
- мінімум найважливіших завдань.

Моя порада для вас: навчіться правильно використовувати свій час.

Проаналізуйте своє проведення часу: запишіть те, що ви зробили за останні з дні, година за годиною, а потім оцініть важливість кожного заняття.

Тетяна Юркевич, учениця групи №34

Які справи можна відкладати на завтра? Ваші побажання щодо цінності часу.

На мою думку, справи, які мож-

Юлія Данильчук

на зробити сьогодні не потрібно відкладати на завтра. Це мій девіз, якого я дотримуюсь. Також бажаю іншим людям жити за цим принципом.

Час дуже цінується у XXI столітті. Зараз потрібно все встигати робити і проживати кожну хвилину так, щоб потім не шкодувати.

Юлія Данильчук, учениця групи №24

Чи типово для Вас проводити час за комп'ютерною грою?

Для мене це не типово, тому що я більше люблю прогулянки з друзями, спорт, рухливий спосіб життя. За комп'ютером можу посидіти менше однієї години.

Всім відомо, що довготривале користування комп'ютером псує зір; може виникнути сколіоз. Ті, хто грає у жорстокі та відверто неморальні ігри, можуть казати: «Я

АЛЕ САМЕ ЗА ДОПОМОГОЮ НЬОГО МИ ВИМІРЮЄМО НАШЕ ЖИТТЯ

Ганна Самченко

не завдаю нікому шкоди. Це ж просто гра!» Але такі міркування хибні. Не дозволяй себе обманути!

Я вважаю, що краще піти на прогулянку з друзями і добре розважитись.

Ганна Самченко, учениця групи №42

Я вважаю, що для мене не типово проводити свій час за комп'ютерною грою, насамперед,

Марія Галкіна

тому що можна багато цікавого дізнатися під час роботи за комп'ютером.

Саме комп'ютерні ігри призводять багатьох людей до деградації.

Я користуюся комп'ютером не заради ігор, а для роботи в інтернеті і в різних програмах, а комп'ютерні ігри – для дітей 1-5 класів.

Дмитро Патратій, учень групи №24

Що можете сказати про «просиджування» часу в соціальних мережах?

Соціальні мережі – це, насамперед, сукупність сайтів, які спрямовані на обмін інформацією, думками, знаннями та власними поглядами на ту чи іншу

Діана Павлійчук

інформацію. Через соціальні мережі нам зручно спілкуватися з друзями, рідними, знайомими та підтримувати зв'язки. Отже, спілкування через соцмережі має певні переваги, але також і свої недоліки. Одним із них є те, що ми занадто багато часу проводимо за комп'ютером, хоча багато людей не помічають своєї залежності. Саме це є найголовнішою проблемою сучасної молоді.

Деякі люди занадто глибоко поринули в світ соціальних мереж, так, що реальне життя відійшло для них на другий план.

Діана Павлійчук, учениця групи №12

На мою думку, соціальні мережі мають як «+», так і «-».

Плюси: допомога в навчанні, всебічний розвиток, отримання корисної інформації.

Мінуси: не завжди достовірні інформація, трата часу, відкритий доступ до негативної інформації.

Також великим мінусом є психічний розлад. Коли ми сидимо в інтернеті, ми стаємо дратівливими і не хочемо нікого чути.

Нам здається, що ми тільки-

Ольга Кирилук

тільки сіли, за комп'ютер, але це зовсім не так... Соцмережа затягує... це як залежність.

Ольга Кирилук, учениця групи №18

У даний час інтернет має велике значення на нашій планеті. Ми можемо спілкуватися з друзями, дивитися новини он-лайн, годинами «просиджувати» в соціальних мережах, шукати корисні статті, дивитися фільми та багато іншого. Але я вважаю, що просиджування часу в соціальних мережах не зовсім ко-

Ірина Онищук

рисна річ, тим більше, що це шкодить здоров'ю.

Ірина Онищук, учениця групи №34

Чи вартим, на Вашу думку, є проведення часу за книгою?

Я дуже люблю проводити вільний час за книгою. Мені подобається переживати пригоди кожного героя, переноситися в часі і просторі. Завжди цікаво порівнювати свої думки з думкою автора, придумувати, як би ти вчинив на місці героя. Я думаю, книги дарують своїм читачам можливість отримати величезний досвід. Адже як часто ми вчимося на своїх помилках. А читаючи книги, розумієш, як все в світі взаємопов'язане, які вчинки можуть привести до яких наслідків. Таким чином, книги багато чому вчать, роблять нас мудрішими.

На жаль, моє покоління не вміє читати. Я не маю на увазі вміння складати букви в склади, а склади – в слова. Ні, мова зовсім про інше: ми не вміємо отримувати задоволення від книги, співпереживати героям, цінувати талант письменника і його майстерність володіння словом. Диск з голлівудським бойовиком або новою комп'ютерною грою значить для будь-якого підлітка набагато більше, ніж твори великих письменників. Це стосується не тільки мого покоління: культура чи-

Дмитро Сідлецький

танья почала зникати уже давно.

Можливо, це відбувається тому, що в останні десятиліття життя стало набагато динамічнішим, і в людей не вистачає часу на читання.

Читайте книги! Вони завжди вказують дорогу до справедливого і гідного життя.

Дмитро Сідлецький, учень групи №4

На мою думку, час, проведений за книгою, є дуже корисним. Коли ми читаємо книгу, то можемо уявити героїв, де і як відбуваються події. Читаючи книгу, ми відпочиваємо. Для когось книга є лише відпочинком від повсякденних турбот, а хтось тільки й живе книгами.

Дуже часто у книгах можна знайти відповіді на хвилюючі питання і шляхи вирішення деяких проблем, пов'язаних із пошуком істинного сенсу життя або вибору правильно-

го шляху свого розвитку.

Зараз рідко побачиш людину, яка читає. Всі користуються інтернетом, від якого (через тривалий час за монітором) втомлюються очі. Тому я б радила читати книги, бо вони розширюють наш кругозір.

Дар'я Німеровська, учениця групи №42

Чи намагаєтесь Ви заощаджувати свій та час інших? Яким чином?

На запитання «Чи намагаюся я заощаджувати свій та час інших і яким чином?», я довго думала, що відповісти. І, нарешті, зрозуміла...

Візьмемо, наприклад, звичайний день з життя кожного з нас. Щоб заощадити свій час, можна йдучи з роботи чи до магазину, дорогою заплатити за квартиру чи комунальні послуги, а не йти додому за розра-

Дар'я Німеровська

хунковими книжечками, а потім кудись прямувати. Готуючись до якогось свята, коли ми хочемо зробити щось незвичайне, краще написати собі список, що нам потрібно купити для того, щоб потім не бігати по 10 разів до магазину та знову не втрачати час. Якщо нам потрібно до аптеки чи купити квиток на потяг, автобус тощо, ми спочатку можемо перевірити за допомогою інтернету, де є ті чи інші ліки, щоб не ходити в пошуках від однієї аптеки до іншої, так само через інтернет можемо замовити квиток, щоб не їхати на вокзал та не стояти в черзі, адже це забирає багато часу.

Таким чином, є багато справ, які можна поєднати, після чого у нас буде більше часу на відпочинок та якісь свої особисті справи, та ми не будемо витрачати свого часу

Олена Бажура

марно, бо його у нас і так завжди не вистачає.

Олена Бажура, учениця групи №12

Для мене час дуже важливий, тому я стараюсь його заощаджувати. Потрібно планувати все так,

Вячеслав Выхрист

щоб у тебе завжди було трішки вільного часу. Якщо я щось роблю, то стараюсь справлятися з цим сам, щоб заощадити час інших. Мало в кого виходить заощаджувати час, оскільки небагато задумуються про це.

Вячеслав Выхрист, учень групи №24

Грамотне розпорядження своїм часом дозволить позбутися від непотрібного поспіху. Тому спочатку кожен свій день необхідно починати правильно. Тому я хочу запропонувати кілька порад, якими я користуюсь сама:

Крістіна Демчук

1) знайдіть постійне місце для кожної речі, 2) відпочивайте, 3) позбавтеся зайвого, 4) навчіться відмовляти, 5) приймайте допомогу. Можна перелічити ще багато порад. Але ці, на мою думку, найважливіші. Тому давайте будемо заощаджувати свій та час інших.

Крістіна Демчук, учениця групи №34

Час крокує вперед, невпинно біжить, відлітає у вічність, стає історією...

Ми – творці своїх життєвих історій, неписаних романів та новел. Як сплануємо, так і «попливемо».

Отож, цінуймо час, чинімо з любов'ю та рухаймося у правильному напрямку!

Підготували майстри виробничого навчання

О.М. Гнатюк та Л.В. Березюк

ВПЕРЕД КРОКУЙТЕ З УПЕВНЕНІСТЮ В ОЧАХ!

Вітаю вас, шановні учні групи №33, сьогодні ви – випускники. Ви пройшли ще один важливий етап у своєму житті.

Пора навчання назавжди залишиться у вашій пам'яті. Це пари, сесії, курсові, дипломні та друзі, яких ви зустріли у ВМВПУ. Нехай дружба, яка зав'язалася за ці роки, стає тільки міцнішою, а поради викладачів – не забуваються.

Сьогодні перед вами відкрилися двері у великий світ з масою можливостей. У стінах рідного училища ви отримали безцінний капітал знань і досвід, який обов'язково допоможе вам обрати правильну дорогу в житті!

У кожного з вас – своя стежина. По-різному складуться ваші долі. Будуть перемоги, будуть і невдачі. Адже життя прожити – не поле перейти. Це нелегкий шлях, на якому може бути безліч пасток, і тому в кожного з вас за плечима має бути певний багаж.

Перше, що ви маєте захопити із собою в дорогу, – це знання. Беріть їх у

максимальній кількості. Друге, що треба взяти, – це любов до праці. Життя не терпить гультяїв та дармоїдів. Тільки знання, любов до праці разом узяті можуть допомогти подолати нелегку дорогу життя.

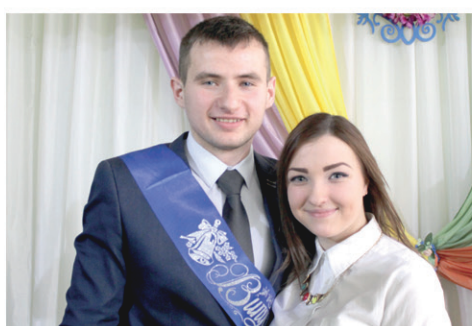
Живіть сьогоднішнім, пам'ятайте минуле і думайте про майбутнє.

Кожен з вас – це унікальна, неповторна особистість. Ви здатні відстояти свою думку і витримати будь-які випробування для досягнення успіху. Будьте гідними поваги людьми і радуйте нас і батьків своїми досягненнями!

Я бажаю вам гарно влаштуватись у житті, щоб на вашому шляху не було перешкод та завжди світило сонечко. Удачі вам! Вірних друзів, щирої любові, оптимізму та невичерпної енергії. Не забувайте один одного та пам'ятайте рідне училище.

Щасливої дороги!

А.В. Козачок, куратор групи №33

НАС КЛИЧЕ ЮНІСТЬ У ДОРОСЛУ ПУТЬ

Як швидко лине час. Недавно ми, учні групи №33, писали вступні тести, хвилюючись: пройдемо чи ні. І вступили найсильніші. Роки навчання були цікавими, сумувати було ніколи. У нашій групі навчалися учні досить активні, креативні, веселі, які із задоволенням брали участь у різних конкурсах, конференціях і показали себе з позитивного боку. За роки навчання ми стали однією великою сім'єю, в якій були повага, розуміння, людяність, які ми, думаю, не втратимо в подальшому житті. Ось і дійшли ми з вами до цієї знаменної дати – закінчення Вінницького МВПУ!

Наш навчальний заклад став для мене дуже рідним місцем, де дають поради, навчають новому та корисному, допомагають реалізуватися.

Викладачі та адміністрація МВПУ – надзвичайно добрі та розумні люди, які дуже чітко та доступно доносять до учнів інформацію.

Спільні зусилля дали дуже хороші результати: я отримую диплом з відзнакою, який допоможе мені в майбутньому. Але на цьому зупинятися не слід, потрібно йти далі, підніматися на сходинку вище.

Тетяна Коновальчук

У багатьох людей у житті трапляються важливі події. Для кожного це щось особливе, щось дороге.

На даний момент для мене є цінним отримання диплому з відзнакою. Він допоможе мені у майбутньому здобути вищу освіту, влаштуватися на престижну роботу та для подальших перспектив у житті. Це приклад для інших, що потрібно старанно навчатися. Також це привід моєї сім'ї, друзям та учителям пишатися моїми досягненнями.

Анастасія Ліневич

Ось уже фінішна пряма. Я отримую диплом – і непростий, а з відзнакою. Багато хто думає, що це дуже важко, хоча треба просто вивчати всі дисципліни, ефективно використовувати свій час, брати участь у різноманітних заходах,

які організує навчальний заклад та НТФ «Перлина Поділля». Переповнюють емоції радості і гордості за власні досягнення, водночас сумно розуміти, що зовсім скоро я буду випускницею.

Своїми здобутками завдячую педколективу НТФ «Перлина Поділля», а особливо куратору групи. Без мудрого наставника – не було б нас таких.

Анна Деркач

Здати вступні тести для мене не було проблемою, адже я орієнтувалась на достатньому рівні. І ось я уже закінчую навчання з дипломом з відзнакою, що дасть мені можливість втілити усі мої плани в життя. Для мене відкриваються нові дороги, і знання, які я отримала тут, мені допоможуть у подальшому. Я не хочу зупинятися на досягнутому, буду старатись і надалі йти вперед і завойовувати нові вершини.

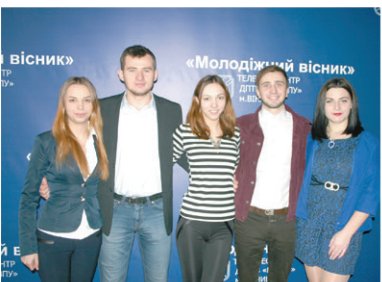
Я завжди буду пам'ятати ті роки, які я тут провела.

Ганна Скубілова

Для мене диплом з відзнакою дасть зелену дорогу у моє майбутнє, це вступ у вищий навчальний заклад без ЗНО. При влаштуванні на роботу мій диплом також матиме переваги, оскільки багато роботодавців вважають цей «яскравий» документ ознакою старанності, бездоганних знань і гарних перспектив співробітника. З цієї причини випускники з червоними дипломами під час працевлаштування мають набагато більше шансів зайняти престижніше місце.

Від імені усіх учнів групи №33 ми хочемо подякувати усім, хто допомагав нам усі роки навчання. Особливу подяку висловлюємо куратору Аллі Василівні Козачок за турботу, любов і людяність, яку вона нам привила, а також викладачам з кафедри «Комерційна діяльність». Ми, залишаючи навчальний заклад, бажаємо вам подальших успіхів у нелегкій викладацькій діяльності та розумних і вдячних учнів.

Володимир Бакулін

ПАТРІОТИЗМ – ПОНЯТТЯ СОЦІАЛЬНЕ ЧИ МОРАЛЬНЕ

що можна побачити і, не замислюючись, описати, – це потрібно пережити та відчувати.

Події останніх трьох років спричинили появу нової категорії людей. Ми побачили приклади героїзму простих українських людей: бізнесменів і артистів, вчителів і будівельників, зовсім юних і старих. Люди віддають життя за свободу своєї країни, за життя інших людей. Але бути патріотом – не означає бути ним тільки на фронті.

І війна – це не лише гуркіт гармат та танків, вона можлива і в мирні часи. По всій Україні підіймаються сміливці, які не бояться виступити проти системи, вони не згодні з корупцією та обманом, не хочуть давати хабарі.

Вони мають сміливість на висловлювання власної думки. Наприклад, група патріотично налаштованих громадян у Вінниці не допустила призначення на посаду начальника поліції, який виявився сепаратистом.

Всі знали про його зв'язок з ворогом, але влада просувала його на цю посаду. Протест патріотів зірвав плани ворогів.

Справжні патріоти – це не ті, хто кричать з трибун про свою любов до Батьківщини, а ті, хто показують цю любов на практиці. Адже: «Ніхто більшої любові не має над ту, як хто свою душу поклав би за друзів своїх» (Біблія).

Любити Україну – це означає любити людей! Бути патріотом – це означає долучатися до розбудови вільної демократичної країни, проявляти небайдужість до подій, які відбуваються в Україні.

Ліза Череватова, учениця групи №12

ЗАХИСНИК СВОЄЇ КРАЇНИ

Борітеся – поборете

Т.Г. Шевченко

Батько одного з учнів групи №35 Владислава Шевченка, боєць АТО 59-тої окремої мотопіхотної бригади, прапорщик Я.О. Шевченко – майстер по ремонту та догляду за озброєнням, а точніше – від малокаліберної зброї до артилерії та ракетних пускових механізмів.

Пішов на війну з власної волі 29 січня 2015 року. Близькі і родичі відмовляли його від такого рішення, але він не змінив своїх поглядів і все-таки став добровольцем.

За 7 місяців служби Ярослав Олегович побував у таких місцях проведення антитерористичної операції як: Золоте, Попасна, «Болото», «Рудник» та інших. Для того, щоб потрапити на фронт, він вимушений був пройти багато тренувань на полігонах: Львівському «Яворівський» – 1 місяць, Гайсинському – 2 місяці та Миколаївському «Широкий Лан». Після чого він зміг поїхати на фронт, боронити свою Вітчизну, рідних, друзів та все, що у нього тут є. Прой-

шовши довгий шлях, Ярослав Олегович не пошкодував, навпаки – він радий, що став корисним для своєї країни.

– Я хочу захистити нашу країну від цих іноземних загарбників, – каже Я.О. Шевченко.

Умови на фронті – не з кращих, за день три людини можуть використати лише 5-ти літрову баклажку води.

Але, як ви знаєте, війни без травм не буває. Зараз наш захисник перебуває у військовому шпиталі, де лікує свою спину від важких навантажень:

– Тиждень носити 20 кілограм у себе на плечах дуже важко, але країна – важливіша за здоров'я, – стверджує він.

Взявши участь у бойових діях, Ярослав Олегович відремонтував багато військової техніки.

Я пишаюся, що батько мого однокласника – мій захисник.

Володимир Палада, учень групи №35

Дякуємо за щирість та професіоналізм

5 грудня група №17 від центру зайнятості вперше переступила поріг ВМВПУ. Ми прийшли сюди з бажанням поглибити свої знання з бухгалтерії і навчитись працювати за комп'ютером.

Першою нас зустріла наша куратор Лариса Олександрівна Щербанюк, яка вразила всіх своєю доброзичливістю, а надалі ще і відкрилась як кваліфікований фахівець своєї справи і просто чудова і щира людина. Але справжньою несподіванкою для нас стало те, що кожне знайомство з наступним викладачем переконувало нас, що весь педагогічний колектив – це справжні професіонали! Це люди, які, не зважаючи на скрутні часи, віддано і

сумлінно роблять свою справу. Вони не просто дають знання, вони їх дарують. Дарують, тому що на їхніх уроках отримуєш справжнє задоволення від спілкування, цікавої інформації.

Великі враження залишило відвідування музею. Стає зрозумілим, що цей заклад має багату історію, і вона не байдужа для тих, хто його створював. Багато достойних людей і фахівців вийшли зі стін ВМВПУ, яких не забули і по праву пишаються ними.

Також не можливо не відмітити гарних умов училища. Це світлі навчальні класи з сучасним обладнанням, новими зручними меблями. Кожен з нас має змогу працювати за окремим комп'ютером. Розуміємо, скільки зусиль і праці вкладено

керівництвом і педагогами для створення таких умов. Далеко не кожен навчальний заклад може похвалитися такою технічною базою.

Нам дійсно пощастило навчатись на базі ВМВПУ! Ми щиро вдячні адміністрації та особливо Олександр Дмитровичу Дмитрику, а також всім викладачам, які з нами працюють, за знання, які вони нам дають, і умови, в яких ми їх отримуємо.

А наприкінці хочемо звернутись до учнів. Хлопці і дівчата, цінуйте знання, які ви можете тут отримати, поважайте і будьте вдячними людям, які їх вам дають, і бережіть те, що створювалось з любов'ю і великою людською працею.

З повагою, слухачі групи №17 центру зайнятості

Майстер-клас по роботі з оптоволоконним кабелем

У стінах нашого навчального закладу був проведений майстер-клас працівниками Інтернет-провайдера «Вінтелепорт», які продемонстрували алгоритми роботи з оптоволоконним кабелем учням груп №39 та №6, що навчаються за професією «Монтажник інформаційно-комунікаційного устаткування».

У ході майстер-класу працівники «Вінтелепорту» познайомили нас з наборами інструментів та матеріалів для роботи з оптоволоконним кабелем. Ми побачили, як працюють зварювальний апарат для оптоволоконна, пристрої для тестування оптоволоконних жил в пошкоджених місцях і місцях розриву, інструменти для обробки кабелю. Зварювання повинно забезпечувати безперешкодне проходження сигналу з одного кабелю до іншого. Щоб його виконати якісно, використовують найсучасніше устаткування для монтажу оптичних волокон. Зварювання – дуже відповідальний етап, тому його виконують лише висококваліфіковані робітники.

Ми мали можливість не тільки споглядати на весь процес з боку, але й спробувати повторити все продемонстроване своїми руками: від зачистки кабелю і самих волокон і до безпосереднього зварювання жил

і укладання їх у оптичні касети.

Майстер-клас був дуже цікавим та пізнавальним, а також досить цінним у плані здобуття професійних навичок, особливо в період стрімкого розвитку інформаційно-комунікаційних

технологій. Я впевнений, що в майбутньому ці практичні та теоретичні знання і навички, яких навчають нас в училищі, неодмінно знадобляться нам як кваліфікованим робітникам.

Ми щиро вдячні керівництву та працівникам «Вінтелепорту» за можливість брати участь у майстер-класі, цікавий матеріал та професіоналізм.

З нетерпінням чекаємо наступних зустрічей та нових майстер-класів у Вінницькому міжрегіональному вищому професійному училищі.

Сергій Цимбал, учень групи №39

ПОВЕРНЕННЯ ДОБРИХ ТРАДИЦІЙ

Важливою подією в житті нашого навчального закладу стало відкриття у лютому 2017 року оновленого технічними засобами стрілецького тирю, в якому почав працювати гурток «Захист Вітчизни» та секції кульової стрільби. Проводять заняття гуртка члени неприбуткової громадської організації «Вінницька обласна асоціація ветеранів спорту і тренерів «XXI сторіччя».

Право першого пострілу було надано директору училища Олександрові Дмитровичу Дмитрику під керівництвом Президента громадської організації «Вінницька обласна асоціація ветеранів спорту і тренерів «XXI сторіччя» Олександра Анатолійовича Фенева.

Мета діяльності гуртка:

- формування почуття патріотизму;
- виховання відповідальності за долю України, її територіальну цілісність і недоторканість;
- зміцнення духовного та фізичного здоров'я;
- підвищення ролі спорту у всебічному та гармонійному розвитку особи;
- психологічне гартування молоді щодо захисту Вітчизни.

Заняття гуртка проводяться у позаурочний час з 15:00 до 18:00 щодня, крім суботи та неділі, безкоштовно для учнів нашого навчального закладу.

У стрілецькому тирі займаються не тільки гуртківці, але й проводяться уроки «Захисту Вітчизни» з вогневої підготовки, де учні вчать-

ся влучно стріляти, займатися неповним розбиранням та складанням автомата тощо. Для якіснішого практичного засвоєння матеріалу адміністрація училища придбала три навчальних автомати АК-74.

Враховуючи Концепцію національно-патріотичного виховання дітей і молоді, президія ГО «ВОА «XXI сторіччя» прийняла

рішення щодо проведення обласних змагань серед учнів ПТНЗ з кульової стрільби «Я – Захисник! Стріляю влучно!». Змагання відбудуться у лютому-травні 2017 року в три етапи за сприяння Вінницької обласної держадміністрації. До участі у змаганнях допускаються діти з інвалідністю, адже в 2016 році саме паралімпійці України в Бразилії ви-

бороли найбільшу кількість нагород. Бронзову медаль у змаганнях зі стрільби з пістолета отримав вінничанин Олексій Денисюк.

Учні нашого училища теж візьмуть участь у цих змаганнях, тож побажаємо їм перемоги.

Є.С. Тимощенко, військовий керівник, О.А. Фенев, президент ГО «ВОА «XXI сторіччя»

СВІТ БЕЗ НАСИЛЛЯ...

Сучасне суспільство гостро потребує інформування щодо видів, форм вчинення насилля та його наслідків. Тому постає ряд питань, які болісно переживають і жертви і кривдники, та загалом люди, які стають свідками або учасниками проявів жорстокості.

З 01 до 15 лютого 2017 року соціально-психологічна служба ВМВПУ спільно з учнями ДПТНЗ «Вінницьке МВПУ» розпочали інформаційно-просвітницьку кампанію, результатом якої є презентація учнівських малюнків на тему: «Світ без насилля!»

Ряд заходів проведено з метою привернення уваги учнів до прав людини, виховання толерантної ненасильницької поведінки, популяризація загальнолюдських цінностей, розвиток творчого потенціалу учнів.

Учасники виставки малюнків вразили своїм

креативним та сучасним підходом до виконання завдання, показавши актуальність у наш час проблеми насилля в соціумі в цілому. Можна відмітити гарну обізнаність молодого покоління з формами та методами насильницьких дій та до чого призводить вчинення насилля.

Пропонуємо рекомендації, які допоможуть, якщо ви потрапили у складну життєву ситуацію та невмозможливо її самостійно подолати. Пам'ятайте, що:

- насильство над вами не є нормою життя (насилля – неприпустима річ),
- ви маєте право на те, щоб до вас ставилися з повагою і не ображали,
- не варто зразу кидатися на допомогу, коли ви бачите бійку, особливо коли у агресора небезпечні предмети в руках; ваше завдання, – якомога швидше сховатися, втекти; взагалі на допомогу покличете тих, хто краще знає, як діяти за таких обставин,

- ви маєте право на захист, якщо навіть найрідніші люди принижують вашу гідність,

- ви можете поділитися своїми проблемами з батьками, учителем, класним керівником, психологом, звернутися до міліції,

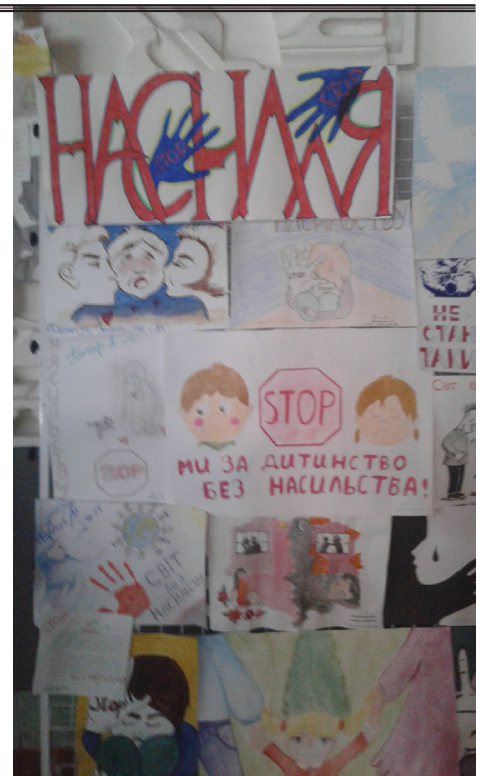
- якщо вас постійно контролюють, принижують, підштовхують до чогось, вживають у спілкуванні з вами лайливі слова – це насильство,

- усе, що принижує людську гідність – зло, все, що звеличує людину – добро.

А головне, пам'ятайте, що в будь-якому соціумі дитина пізнає, як взаємодіяти з іншими людьми, як ставитися до себе і до оточення, як упоратися з труднощами і, за великим рахунком, що таке життя...

Поважай людей і поведься з ними так, як хочеш, щоб поводитися з тобою! (Є. Аркін)

А.Д. Власюк, практичний психолог

Чим я можу бути корисною для своєї Батьківщини?

Кожна дитина від народження має багато здібностей, але не завжди їх помічають оточуючі. Декому з дітей таланить, коли батьки вкладають власні кошти у всебічний розвиток своєї дитини як особистості. Наприклад, деякі танцюють, розвивають свій талант протягом свого життя і стають професійними танцюристами, інші отримують Нобелівську премію за наукові досягнення у різних галузях науки та техніки.

Для початку потрібно отримати гарну освіту, стати професіоналом своєї справи, за що одержувати гідну оплату та бути невід'ємною часткою соціуму. Своєю працею потрібно приносити користь державі, займатися улюбленою справою і бути впевненою у собі. З часом кожен має зустріти своє справжнє кохання, створити надійну сім'ю, подарувати життя дітям, виховати їх гідними громадянами України, оточити своїх рідних і близьких ніжністю і турботою, щоб панували взаєморозуміння і мир.

Кожен з нас має бути сильним, творити добро в своїй країні, нехай воно буде навіть дуже маленьким.

Все починається з того, що треба поступитися місцем людині старшого віку в транспорті, не проявляти підлість, допомагати в біді. Роблячи ці маленькі добрі вчинки, ти вже зробиш користь людині, а значить – і Батьківщині в цілому.

Я вдячна батькам, що вони мені розповіли про наше училище, і я вступила до нього. Тут я зустріла хороших друзів, одногрупників, які допомагають один одному. Також мені подобається гурток танців, який я відвідую, часто виступаю на різних концертах, та разом з колегами одержуємо різні нагороди.

Треба докладати всіх зусиль, щоб бути чесною, гідною людиною. Обов'язково треба шанувати батьків, вчителів і людей похилого віку, намагатися допомагати друзям. Для того, щоб Україна піднімалась, потрібно піклуватися про її зміцнення, любити і оберігати її надзвичайно красиву природу.

Головне, щоб був мир на Землі, щоб доля посміхалася кожній людині, і в неї був вибір самій вирішувати, як приносити користь суспільству.

Дар'я Чоботюк, учениця групи №20

Живи за правилами

Кожен із нас хоче жити в країні, де пам'ятають свою історію, раціонально використовують природні ресурси і бережуть природу, де шанують традиції і пишуться своєю нацією. Кожен хоче жити в державі, де дотримуються прав і свобод. Та чи варто цього чекати від когось? Я впевнений, що ніхто не прийде наводити лад у нашій оселі.

Починати треба із себе і не шукати виправдання за будь-який аморальний вчинок, бо ніби-то так зараз роблять майже всі. Не всі! Усе залежить від людини, адже кожен живе за правилами, якій сам обирає.

Чи готові ми не прогулювати уроки, не списувати, свідомо та відповідально ставитись до навчання? Чи готові ми бути дієвими громадянами, які не просто люблять свою Батьківщину на словах, а й беруть активну участь в «оздоровленні» суспільства і держави?

Я щасливий, тому що, навчаючись вже на III курсі, маю хороших, відповідальних друзів та товаришів, готових до таких змін. Вони навчаються, працюють, відпочивають, будують плани на майбутнє. І вже подорослому відповідають за свої думки, слова, дії.

При цьому професія не настільки вже й важлива – кухар, електромеханік, економіст, юрист. Головне зрозуміти, що змінити життя на краще можна лише, змінившись самому.

Назарій Дяченко, учень групи №6

Участь у конкурсі є величезним випробуванням як для вчителя, так і для учня.

Конкурс дає можливість виразити себе, показати свої напрацювання, досягнення і цікаві знахідки, а також вчитися на досвіді інших учасників.

Учень II курсу Ярослав Іваніщев взяв участь у Всеукраїнському конкурсі винахідницьких

КОНКУРС ВІНАХІДНИКІВ І РАЦІОНАЛІЗАТОРІВ В НЕНЦ

і раціоналізаторських проектів еколого-натуралістичного напрямку, який відбувся 7 – 9 лютого 2017 року в Національному еколого-натуралістичному центрі учнівської молоді в місті Києві.

Організаційно-масові заходи відбулись за підтримки Національної академії наук України, Державної служби інтелектуальної власності України, Державного підприємства «Український інститут інтелектуальної власності», Національного університету біоресурсів і природокористування України, Національного університету «Києво-Могилянська академія», Національного науково-природничого музею НАН України.

На конкурс були запрошені 138 молодих раціоналізаторів і винахідників віком від 16 до 23 років. Проекти оцінювались в десяти категоріях: «Екологічно безпечні технології та прикладна екологія», «Медицина та охорона здоров'я», «Психологія», «Біологія», «Хімія»,

«Сільськогосподарське дослідництво та винахідництво», «Ресурси енергозбереження», «Інженерні науки», «Науки про Землю», «Комп'ютерні науки та штучний інтелект».

Учнівська молодь мала можливість продемонструвати свої інтелектуальні здобутки. Кожен учень представив свою роботу, над якою працював протягом певного часу. Захищали учасники свої проекти за новою методикою – постерним захистом: кожна робота відкрита для огляду – все прозоро.

Ярослав взяв участь у категорії «Екологічно безпечні технології та прикладна екологія» і представив на розгляд журі проект «Дослідження забруднення повітря міста Вінниці вихлопними газами».

Метою його дослідження було визначити завантаженість окремих ділянок вулиць міста Вінниці автомобільним транспортом, а також оцінити ступінь забрудненості атмосферного повітря відпрацьованими газами на ділянці

вулиці Стрілецька та запропонувати заходи щодо покращення стану навколишнього середовища в даному регіоні.

Компетентне журі, до складу якого входили академіки, доктори та кандидати наук, доценти, оцінило роботу учня і нагородило його Дипломом учасника Всеукраїнського конкурсу винахідницьких і раціоналізаторських проектів.

Ярославу сподобалось, що на конкурсі панувала дружня атмосфера, доповнена духом здорової конкуренції та зацікавленості. Кожен учасник отримав незабутні враження від цього заходу, а головне – досвід в інтелектуальному змаганні.

Як сказав Ярослав: «Ми засвоїли, що саме за нами, за творчою та інтелектуальною молоддю, стоїть майбутнє України – яскраве, світле і перспективне. І боротися за нього – нам, і лише нам».

Т.П. Кобилянська, викладач екології

Для отримання енергії потрібні первинні її джерела: сонце, вітер, вода та паливо: вуглеводневе (нафта, газ, вугілля, дрова), ядерне тощо. Причому всі вони не корисні доти, доки не перетворяться в необхідні енергетичні послуги для кінцевого споживача за допомогою машин або іншого устаткування.

У багатьох країнах велика кількість первинної енергії витрачається марно через недосконалу конструкцію або нераціональну експлуатацію устаткування унаслідок недбалого господарського управління процесами енерговикористання. До таких країн, на жаль, можна віднести й Україну та інші країни СНД, які розвивали свою економіку на принципах екстенсивного використання енергії, особливо в промисловому виробництві, а не на принципах ефективного використання енергетичних ресурсів.

Україна має значні природні ресурси та унікальне для Європи навколишнє середовище, але водночас є однією з найзабрудненіших екологічно країн регіону. Україна є однією з країн світу, де енергетичні ресурси використовуються найменш ефективно, тому наразі гостро постає питання економії енергоресурсів та їх продуктивного використання. Один з таких напрямків – використання альтернативної енергії. Сонячна енергетика – одна з таких галузей відновлюваної енергії, що розвиваються найдинамічніше в нашій країні і, зокрема, на Вінниччині. Вона заснована на перетворенні енергії, випромінюваної сонцем, в інші види енергії, наприклад, в електрику або тепло. Сонячна енергетика – виключно екологічна, вона не має шкідливого впливу на навколишнє середовище. В області функціонує більше двадцяти сонячних електростанцій. Сонячні електростанції поступово розбудовуються і експлу-

туються компаніями ТОВ «Енергоінвест», ЗЕА «Новосвіт», ТОВ «Вінниця-енергосервіс», ТОВ «Ренджи Бершадь», ТОВ «Ренджи Томашпіль», ТОВ «Ренджи Тростянець» ТОВ «Грін Агро Сервіс», ТОВ «Альтен-Інвест», ТОВ «Праймвуд», ТОВ «Вінсолар», ТОВ «Еко Солар Інвест» та іншими. У листопаді 2016 року була запущена фотогальванічна електростанція «Балки» потужністю 7 МВт, що будувалася впродовж 3 місяців, у Барському районі в селі Войнашівка. Також інвестуються в розвиток сонячної енергетики кошти зарубіжних партнерів. Переможцем обласного конкурсу на кращий інвестиційний

проект у сфері відновлювальних джерел енергії стала група компаній Принца Абдулли Бін Фахд Бін Ялаві Аль Сауда. Сонячні електростанції побудують у Піщанському та Чечельницькому районах на земельних ділянках, які були виставлені на конкурс. Інвестори з Саудівської Аравії вперше реалізуватимуть проект на Вінниччині. На сьогодні до 5 % річного споживання електроенергії у Вінницькій області вже генерується за рахунок відновлювальних джерел енергії.

Не відстає в плані втілення альтернативних джерел енергії і наш навчальний заклад, який брав участь у гранті обласної програми «Розвитку інформаційних, телекомунікаційних та інноваційних технологій в закладах освіти Вінницької області». Проект на тему: «Навчально-консалтинговий центр енергозбереження професійно-технічного навчального закладу» посів перше місце. Кошти, в розмірі 40000 грн., були витрачені на придбання сонячних панелей та обладнання, що забезпечує накопичення, подачу і перетворення електроенергії.

Реалізація даного проекту надала змогу забезпечити безкоштовною та безперебійною електроенергією серверну навчального закладу, що підтримує роботу внутрішньої мережі закладу, а також роздачу Internet більше, ніж на 300 одиниць комп'ютерної техніки та всім, хто бажає підключитися до мережі WI-FI. Учні самі на практиці змогли переконалися в перевагах та перспективах впровадження даних систем.

Уже сьогодні будуються нові плани впровадження енергозберігаючих технологій і вирішення внутрішніх потреб саме завдяки сонячній енергії.

Д. Ю. Фурман, викладач фізики

Здай батарейку – збережи планету

Щороку в Україну офіційно ввозять 2,5 тисячі тон нових батарейок для користування у побуті. І стільки ж нелегально. І лише один відсоток використаних елементів потрапляє на утилізацію. Решта опиняється на звалищах. Тому щодня тони отрути потрапляють у повітря, ґрунт та воду. У нашій країні і досі не займаються утилізацією використаних батарейок. Без грошових дотацій переробники не готові починати бізнес.

Кілька років тому в Україні спробували переробляти використані батарейки. Їх утилізацією займається державне підприємство «Аргентум» (м. Львів), що переробляє відходи, які містять хімічні елементи. Завод працює періодично, що викликано відсутністю сировини для виходу на робочі об'єми. Він приймає батарейки на зберігання та для переробки, яку проводить за наявності достатньої кількості сировини.

У Європі працюють десятки заводів по утилізації використаних батарейок і акумуляторів. Ручну роботу тут замінили автоматичними конвеєрами. Збитки компенсують виробники і імпортери батарейок. За кожен тону – близько 400 євро. В ціну елементів живлення вже закладена вартість утилізації. В Україні громадські активісти хочуть ввести європейський досвід.

Утилізація однієї батарейки коштуватиме українцеві 16 копійок, – підрахували економісти. Це ще й ціна власного здоров'я.

Елементи живлення містять небезпечні метали та сполуки – ртуть, свинець, кадмій, олово, нікель, цинк, магній. Свинець – накопичується в основному в нирках та викликає важкі захворювання мозку, нервові розлади. Кадмій – у печінці, нирках, кістках, щитовидній залозі, є канцерогеном, тобто провокує рак. Ртуть шкідливо впливає на мозок, нервову систему, нирки, печінку, викликає нервові розлади, погіршення зору, слуху, порушення опорно-рухової системи, захворювання дихальних шляхів.

Лише одна батарейка здатна забруднити 400 літрів води або 20 квадратних метрів ґрунту. В організмі людини небезпечні сполуки накопичуються і викликають генетичні зміни і онкологічні захворювання.

В Україні збирають тільки один відсоток використаних елементів живлення. Якщо збір батарейок стане постійним і масовим, кілька підприємств уже готові почати переробку.

Наш навчальний заклад також приєднався до акції «Здай батарейку – збережи планету». На першому поверсі біля чергових можна здати використані батарейки.

Було проведено опитування серед учнів ВМВПУ щодо їхньої поінформованості про пункти прийому використаних батарейок. Виявилось, що 40% наших учнів не знають, де вони знаходяться. «Віджилі» елементи живлення можна здати:

- на центральному ринку у палатці прийому оголошень до газети «Городской курьер», яка знаходиться на перехресті вулиць 50-років Жовтня і Семашка. Працює кожного дня, крім понеділка, з 8-ї до 12-ї години.

- у багатьох торговельних центрах м.Вінниці.

Хочу дати декілька порад щодо збережен-

ня екології нашої планети:

- варто один раз купити якісну зарядку для продовження «життя батарейок»,

- можна купувати батарейки з маркуванням «без ртуті», «без кадмію»,

- не варто використовувати в одному пристрої батарейки різних типів і з різним рівнем заряду,

- зберігайте батарейки в скляній банці, а потім здайте до пунктів прийому батарейок.

Після нас, як після війни, можуть викопувати небезпечні речі з тією різницею, що колись знаходили патрони, а тепер – сміття. Замість того, щоб вигадувати тисячу й один спосіб, як виправдатися перед собою й оточуючими за бездіяльність, чи не легше зробити один крок для покращення майбутнього і просто віднести накопичені «віджилі» батарейки до найближчого місця, де їх приймають? Тим паче, що в Україні є завод, який переробляє відходи на цінні матеріали. Буде сировина, – він розвиватиметься і вдосконалюватиме технічну базу.

Не будьмо байдужими до себе та свого здоров'я!

І.І. Довгань, викладач географії та біології

ЗАКОН Є ЗАКОН, НАВІТЬ ЯКЩО...

Як я розумію закон та правопорядок?

Україна – прекрасна країна, яка заслуговує на гарне майбутнє. Суспільство прагне до розвитку демократичної, правової європейської держави, де житимуть щасливі люди. Як відомо, у правовій державі всі – і державні органи, і громадяни – однаковою мірою відповідальні перед законом. Втілюється концепція верховенства права.

Ми поцікавились у молоді та попросили дати відповідь на запитання: «Як Ви розумієте закон та правопорядок?»

Ірина Островська, учениця групи №48:

«Мене давно вже не дивує парадоксальна людська логіка. Здається, протиріччя у нас в крові.

Ми прагнемо кращого життя, але своїми вчинками лише його погіршуємо. Якнайкраще цю ситуацію може відобразити, напевне, загальноприйнята норма «Закон створений, щоб його порушувати».

От подумайте самі, кожен, абсолютно кожен з вас хоч раз в житті вчиняв якусь дурість, мотивуючись, виправдовуючись або ж прикриваючись цією фразою. І дяка Богу, якщо цей вчинок не мав серйозних наслідків...

Але існує сумна статистика, де люди, порушуючи закон, псували собі життя, або того гірше, руйнували його комусь з оточуючих. Просто через якусь забаганку... малесеньке правопорушення.

Тож, будь ласка, думайте що робите!

Виконання встановлених законів та дотримання всім нам відомих з дитинства норм майже повністю гарантує нам щасливе та довге життя у демократичній та соціально забезпеченій державі. У цьому випадку, ми самі створюємо своє майбутнє. Варто ж лише трішечки змінити свій менталітет».

Ілля Лежепеків, учень гру-

пи №45:

«Я вважаю, що до необхідності впровадження законів та дотримання їх людство прийшло, враховуючи тисячолітній історичний досвід, а не вигадало за одну хвилину.

Але залишилась загальна проблема, бо не кожна людина вважає за необхідне дотримуватись хоча б елементарних законів та правил поведінки. І це досить часто заважає покращенню рівня нашого життя.

Ну от, наприклад, якби кожен із нас (чи то пішохід, чи то водій) дотримувався правил дорожнього руху, то було б менше аварій, менше б руйнувалось людських долей.

Нещодавно читав замітку про те, як загинув молодий хлопець, тому що одна вельмишановна пані не вважала за потрібне пропустити автомобіль швидкої допомоги. Вона рахувала, що не зобов'язана цього робити, бо поспішає. І доки лікарі з нею сварились та не могли проїхати, хлопець помирав...

Зараз кожна друга людина байдуже ставиться до виконання найпростіших правил. Отож, потрібно почати з себе і задуматись над нескладними запитаннями. От, наприклад, чи варто давати хабар, полегшуючи вирішення якогось питання, чи все ж не породжувати корупцію? Чи варто палити в громадських місцях, чи подумати про здоров'я оточуючих? Чи варто викидати папірець деінде, чи все ж знайти смітник? Таких «чи» багато. Але найправильніше вирішення таких, здавалося б, дрібних проблем дозволить нам наблизитись до кращого та цивілізованішого життя.

Будьте толерантними і до людей, і до закону, і до правопорядку. Почнімо зміни з себе!»

Ірина Мельничук, студентка 3 курсу ДонНУ імені Василя Стуса, випускниця ВМВПУ:

«Закон і правопорядок є невід'ємною частиною нашого життя. Встановлені державою норми, права та обов'язки громадян, які регулюють роботу і життя всіх струк-

тур країни, прийнято називати – законом.

А от правопорядок в свою чергу регулює стосунки між громадянами. Мабуть, у кожного були такі моменти, коли оточуючі люди поводитись вкрай нерозважливо, а іноді і відверто дратували вас. За відсутності моральних норм та правопорядку ми б дозволяли собі грубощі у їхній бік чи проявляли б насилля. Таким чином, поводитись би, як первісні люди з домінуючим тваринним інстинктом. А завдяки нормам моралі, законам, правопорядку у нас є право на захист наших інтересів і покарання людини, що вчинила проти нас неправомірно.

Дотримання законів – це запорука розвитку людського суспільства та держави».

Андрій Бахнівський, студент 1 курсу Zesp Szk Ponadgimnazjalnych Nr 5 w opusznie (навчальний заклад у Польщі), учень ВМВПУ (2015-2016 н.р.):

«Закони розроблялися і коригувалися людьми роками, століттями.

На мою думку, закон – це певне регулювання, попередження різних злочинів.

На сьогоднішній день багато людей ставиться з неповагою до законів, зокрема, до законів моралі. За їх порушення особа не буде нести кримінальної відповідальності, але, якщо в людини є совість, то поганий вчинок не дасть їй спокою.

Там, де немає закону, – немає правопорядку, бо правопорядок – це одна зі складових суспільства. Саме слово ПРАВОПОРЯДОК ділиться на два слова: ПРАВО і ПОРЯДОК.

Кожна людина має право на життя, освіту, безпеку, відпочинок тощо. Та, щоб ці права були максимально забезпечені, має бути порядок як у власному житті, так і в суспільстві та країні в цілому».

Деркач Анастасія, учениця групи №48:

«Закон і правопорядок – основні

умови для існування будь-якої демократичної держави. Вони невід'ємні один від одного і є перманентними її рисами. Закон можливий при суворому дотриманні дисципліни у всіх її можливих формах, а правопорядок обумовлюється рамками закону. Закон характеризується як «встановлений порядок для всього суспільства в цілому», а правопорядок говорить нам про те, що існують загальноприйняті правила, яких ми дотримуємося від самого народження і до смерті.

Я вважаю, що на сьогоднішній день є дві проблеми. Перша полягає в тому, що особи, які наділені повноваженнями контролюючих органів діють не завжди коректно і вчасно, а іноді і зовсім перевищують свої права. Друга – менталітет частини суспільства, яка вважає, що закон потрібен для того, щоб його порушувати, а деяким він зовсім «неписаний». Для вирішення таких проблем не потрібно перекладати відповідальність за наслідки на когось, а почати змінювати свої вчинки.

Ми маємо змінюватись самі, щоб все змінювалось навколо нас».

Тетяна Жила, учениця групи №10:

«Правапорядок – це одна зі складових суспільного порядку. Тобто це певні відносини в суспільстві, які регулюються нормами права. Правапорядок і закон підтримуються і забезпечуються державою.

«Закон суворий, але він – закон». На перший погляд, державні закони й справді суворі та складні для виконання, але вони є обов'язковими. Знання законів полягає не в тому, щоб пам'ятати кожне слово, що в них прописане, а в тому, щоб розуміти їх зміст. Своїми законами держава повинна захищати інтереси більшості громадян, адже інтереси усіх захистити неможливо, і коли влада країни розпочне приймати закони для людей, а не на власну

користь, тоді країна і справді буде процвітати».

Христина Мельник, учениця групи №10:

«Я вважаю, що закон і правопорядок – це дуже важливі речі. Адже, якби не було законів, життя було б непередбачуваним. Люди могли б робити те, що вони хочуть та не обмежуватись законом, правилами, нормами тощо. А головне, що за свої негативні вчинки правопорушники не отримували б покарання. Отже, закон і правопорядок – невід'ємні у сучасному суспільстві».

Дмитро Маляр, учень групи №45:

«Я вважаю, що закон та правопорядок – це те, чого повинні дотримуватись люди, тим паче в наш непростий час.

Навіть, здавалося б, незначні правопорушення, такі як паління в громадських місцях, розпивання алкоголю, засмічення вулиць – не повинні бути в нашому цивілізованому суспільстві.

Також хотілося б сказати про таке порушення закону як хабарництво, яке, на жаль, у нашій країні зустрічається майже у всіх сферах. От, наприклад, коли при отриманні водійських прав людина не вчить правил дорожнього руху, не здає відповідних іспитів, а просто купує документ! Цим особа наражає на небезпеку не тільки себе, а й оточуючих. Це просто недопустимо!

Вважаю, що положення, які прописані в Конституції України (можливо, деякі і потребують поправок), спрямовані на те, щоб у країні був порядок та щоб кожен громадянин міг повністю реалізувати свої права. В свою чергу, нашим прямим обов'язком є дотримання всіх законів.

Тільки в цьому випадку ми будемо жити в справжній правовій державі».

Матеріал підготували Л.В. Мельничук, викладач спеціальних дисциплін та Т.О. Чорба, викладач інформатики

ЖИТТЯ ЛЮДИНИ – НАЙВИЩА ЦІННІСТЬ!

Життя є дар Божий!

Ми повинні берегти цей дар, як святиню...

Життя неповторне й у кожного своє. Людина від природи має певні, притаманні тільки їй, обдарування. Вона наділена розумом, тому здатна творити свою долю, але для цього потрібно працювати над собою, формувати характер, волю, набувати хороших звичок, різноманітних вмій і навичок, гартувати свій дух, мати активну життєву позицію. Ніколи не втрачати надію!

У кожного з нас бувають білі та чорні смуги. У таких випадках не треба опускати рук, потрібно лише:

- навчитись мислити позитивно, розвиваючи свій світогляд і відкриваючи в собі нові захоплення,
- вести активний спосіб життя (спорт, танці, бокс) та постійно рухатися,
- вживати корисну їжу, адже в здоровому тілі – здоровий дух,
- спілкуватися з позитивними людьми, які не обтяжуватимуть вас власними проблемами,

- обмежити спілкування зі «скиглиями», з тими, хто завжди незадоволений життям, країною, політикою,
- щодня намагатися бачити щонебудь хороше, адже все, що нас оточує, – прекрасне і неповторне,
- частіше прогулюватися, виїжджати на природу, бо це заспокоює, допомагає мозку перезавантажитися,
- займатися творчістю (вишивати, слухати музику, малювати і т. д.).

Застосовуйте все на практиці! Не потрібно ставити собі обмежувачі: «почну з понеділка», «стартую з наступного місяця», «я не зможу», «це важко» тощо. Треба почати жити зараз! Поки ви – у роздумах, життя проходить, тому дійте! І пам'ятайте, що за допомогою ви завжди можете звернутись до людей, які вас оточують, і яким ви небайдужі: це ваші батьки, рідні, друзі, викладачі, психологи...

Ваше життя – у ваших руках і тільки від вас залежить, яким ви його зробите!

А.Д. Власюк, практичний психолог

Революційна Вінниччина

**Вінниччино, кучерявий краю!
Про твоє минуле й дні нові
Над шляхами з вітром розмовляють
Вузловаті липи вікові.
Вінниччино рідна, голосиста!
Від Гульви і до Дністра-ріки
У труді прославлена руками,
У боях відстояна грудьми.**

У рамках обласної пошуково-дослідницької експедиції учнівської молоді «Моя країна – незалежна Україна» у номінації «Боротьба за державність України 1917-1920 років» учениця групи №33 Деркач Анна провела пошуково-дослідницьку роботу «Революційна Вінниччина».

Увага юної дослідниці-краєзнавиці Анни Деркач прикута до історії рідного краю, а саме – міста Вінниці. У ході дослідження визначилася тематика пошукової роботи. Вона стосувалася революційних подій 1917-1920 років на Вінниччині.

Перед дослідницею постала складна та кропітка праця – це робота з першоджерела-

ми, архівними документами, кіно- та фотохроніками, співпраця з Вінницьким краєзнавчим музеєм, дослідження місць кривавих сутичок на вулицях нашого міста (сучасна площа героїв Чорнобиля), та будівлі уряду Директорії УНР (готель «Савой», сучасна назва – «УкрАкс»), адже ми знаємо, що залишки міста зруйнували більшовицькі війська. Гурівської народної творчості для нас, вінничан, є рідною та близькою, оскільки він є нашим земляком.

Пошуково-дослідницьку роботу було гідно оцінено на обласному рівні дипломом II ступеня. Ми вітаємо Анну Деркач з її перемогою.

В.С. Кермаш, викладач суспільних дисциплін

Наші майстри шкіряного м'яча стали чемпіонами у фіналі обласної Спартакіади з футзалу

Закінчення. Початок на стор. 1

Цього разу зібрались найсильніші. Впоравшись із перед-стартовими хвилюваннями, наша команда «ВМВПУ» зуміла налаштуватись і вразила усіх присутніх, показавши цікаву, видовищну гру у футбол, тому цілком заслужено посіла найвищий щабель п'єдесталу пошани. На шляху до перемоги наші футболісти перемогли команди таких училищ: Гніванський професійний ліцей (з рахунком: 10-0); ВПУ сфери послуг №19 (з рахунком 6-0); ВПУ №42 м. Погребища (з рахунком 2-1); ЦПТО торгівлі та харчових технологій №2 (з рахунком 3-1).

Наші ворота надійно захищав учень групи №33 Євген Білик. Майже всі сильні та підступні удари (крім двох), які завдавали суперники по нашим воротам, були майстерно відбиті. Тішить і те, що на зміну Євгену виходить наш запасний воротар – учень другого курсу групи №41 Максим Єлісєєв. Безкомпромісна гра у захисті Олександра Кулика, учня гру-

пи №23, Володимира Гончарука та Назарія Чернявського, учнів групи №4, руйнувала майже усі спроби наших суперників наблизитись до наших воріт. Крім того, завдавши ударів з далекої відстані, наші гравці неодноразово засмучували суперника голами в їхні ворота. На особливу увагу заслуговують шість учнів групи №42, які увійшли до збірної і склали основний кістяк команди і привели її до перемоги. Відзначимо вміння поборотись до останнього Ашота Гукасяна, дріблінг та проходи по флангах нестримного Євгена Вергелеса, точну гру у пас та результативні удари Олега Сулими, Антона Керпаня та Дмитра Підгаєцького, а також вміння «бачити поле» Владислава Бондаровського, що привело нашу команду до чемпіонства. Велика заслуга у цій перемозі також тренера Романа Володи-

мировича Моргуна, який працював з командою і підготував її до змагань. Тож, ми вітаємо наших майстрів шкіряного м'яча з перемогою на такому рівні! Попереду ще багато стартів, тому бажаємо не втрачати переможного настрою, тренуватися та здобувати нагороди на Всеукраїнській першості.

В.В. Петелько, керівник фізичного виховання

ВОЛЕЙБОЛЬНИЙ ЛЮТИЙ

Протягом лютого у ВМВПУ проводилась першість училища з волейболу серед усіх навчальних груп.

Організацією змагань займалися викладачі фізичної культури О.К. Петелько та В.В. Петелько, а от безпосередньо суддівством – учні старших курсів, які тренуються у гуртку з волейболу, – учениці групи №48 Юлія Голубенко та Надія Галайчук. Загалом було зіграно близько 30-ти ігор, в яких взяли участь 150 юнаків та дівчат, небайдужих до волейболу. Адже волейбол – популярна гра мільйонів людей у всьому світі. Дуже часто люди обирають саме цю гру на відпочинку: на природі, на березі річки чи озера, на узбережжі моря.

Головне, щоб було бажання і волейбольний м'яч, тоді гарний настрій вам гарантований. Це відчули на собі учасники наших змагань, бо емоції аж зашкалювали. І не велика біда, що не у всіх виходило вправно

грати, адже командний дух, підтримка товаришів по команді і бажання перемогти було на першому місці.

Найсильнішими гравцями виявились учні груп №42, 39, 20 та учениці груп №42, 41, 23. Це групи, які стали чемпіонами на своїх курсах, зуміли у складних, безкомпромісних, а часом і в «драматичних» іграх перемогти своїх однолітків. Найяскравішими гравцями стали: Влад Півторак, учень групи №1, Денис Цвіток, учень групи №39, Володимир Гончарук та Дмитро Сідлецький, учні групи №4, а також Вікторія Москалюк, учениця групи №42, Інна Кришталь, учениця групи №23, Юлія Єремєєва та Марія Власенко, учениці групи №41. Всі учні, що гарно зіграли на змаганнях, відвідують гурток з волейболу. Там під керівництвом тренера вони удосконалюють свої вміння та навички з цього виду спорту, готуються до змагань у рамках обласної Спартакіади ПТНЗ.

О.К.Петелько, викладач фізкультури

«АМАЗОНКИ» ВМВПУ

Дехто говорить, що бокс – справа не для дівчат. Але чомусь багато представниць прекрасної статі, які навчаються в нашому навчальному закладі, так не вважають.

Вони займаються цим «нежіночим» видом спорту у нашому спеціалізованому залі боксу ВМВПУ під керівництвом досвідченого тренера Василя Івановича Джого. Бокс, у першу чергу навчає не як бити, а як захищатися, перемагати не суперників, а свої недоліки та прагнути стати сильнішими. Досягнувши певного рівня спортивної майстерності, наші дівчата беруть участь у різноманітних змаганнях.

На початку лютого у місті Ковелі, що на Волині, під егідою Міністерства молоді та спорту України та Федерації боксу відбувся Чемпіонат України з боксу серед жінок. Уже не вперше учениці нашого навчального закладу виступали на змаганнях подібного рівня, представляючи не тільки наше училище, але навіть рідне місто і область. Зі всієї України з'їхались більше двохсот спортсменок, щоб протягом п'яти днів виявити найсильніших. Серед цих, так би мовити, «амазонок» наші дівчата показали дуже пристойні результати. Анастасія Лав-

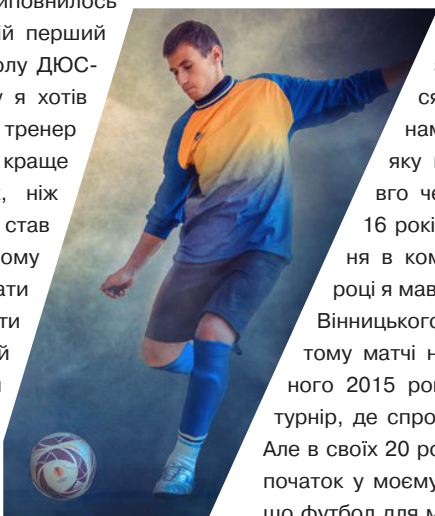
ренюк, учениця групи №18, Наталія Фертюк та Тетяна Ярмольчук, учениці групи №17, у своїх вагових категоріях посіли V місце, продемонструвавши досить високий рівень підготовки. А от учениця групи №8 Карина Бзовська завоювала бронзову медаль і стала призеркою України. Це великий успіх наших спортсменок та їхнього невтомного тренера. Ми вітаємо їх з черговими спортивними досягненнями, бажаємо завжди триматися на висоті.

В.В. Петелько, керівник фізичного виховання

Футбол – це моє життя

У кожної людини є свої захоплення. Моє хобі – це найпопулярніша у світі гра – футбол.

З дитинства я був закоханий у цей вид спорту. І, коли мені виповнилось 7 років, я зробив свій перший крок у спортивну школу ДЮС-ША «Темп». Спочатку я хотів грати на полі, але тренер зрозумів, що я себе краще почуваю на воротах, ніж на полі, і з 9 років я став воротарем. На кожному тренуванні хотів віддати всі свої сили, щоб бути найкращим на своїй ділянці поля. Після нелегких тренувань та витрачених зусиль в 13 років мене викликали в команду СДЮШОР «Нива» для того, щоб представляти команду на

рівні України. В 2010 році був проведений Чемпіонат України з футзалу, де я був визнаний найкращим воротарем і викликаний в Івано-Франківську футзальну команду «Ураган». Але довго там пограти мені не вдалось, зазнав травми і повернувся в свою команду. Весь час намагався повернути форму, яку втратив після травми. Довго чекати мені не довелось. У 16 років мені прийшло запрошення в команду ФК Вінниця. У 2014 році я мав честь брати участь у фіналі Вінницького району, але перемогти в тому матчі нам не судилося. І наступного 2015 року команда повернулася в турнір, де спромоглась вибороти 1 місце. Але в своїх 20 років я надіюсь, що це тільки початок у моєму спортивному житті, тому що футбол для мене – це не тільки гра, але й усе моє життя.

Євген Білик, учень групи №33

Підкорювач вершин

Час біжить, суспільство розвивається, змінюються покоління та їхні захоплення. Серед молоді розвивається досить велика кількість субкультур.

Кожен з напрямків має свої особливості, традиції, прихильників. Спілкуючись з учнями групи №42 з'ясувалось, що є і у нас особистості з цікавими захопленнями. Отже знайомтесь – Тимур Мальцев. Хлопець гарно малює, комунікабельний, мрійник. Ось, що він каже про своє захоплення:

– Я є руфером. Так, розумію, що багато хто навіть не здогадується про що йде мова. Поясню, руфери – це люди, яких вабить висота, які підкорюють різні вершини, отримуючи від цього задоволення.

Для багатьох цей вид спорту здається божевільним, деякі люди приймають це досить близько до серця та починають мене (та таких, як я) засуджувати. Аргументують тим, що це небезпечно. Для мене в цьому нічого небезпечного немає, адже ми користуємось страховкою і піднімаємось не поодиночі. Я займаюсь цим давно, тому звик до відчуття, коли в тебе під ногами пару сотень метрів, і страху до висоти майже немає.

Я роблю це не заради того, щоб про мене знали, а для того щоб помилуватися яскравими краєвидами та зробити гарні фотографії.

Тимур Мальцев, учень групи №42, кл. керівник Р.А. Задорожна

ОСОБЛИВОСТІ ХАРЧУВАННЯ СТУДЕНТІВ

Студентська пора дуже насичена і різноманітна, відрізняється великим перенапруженням нервової системи. Навантаження, особливо в період сесії, значно збільшується.

Хронічне недосипання, порушення режиму дня, відпочинку і характеру харчування та інтенсивне інформаційне навантаження можуть призвести до нервово-психічного зриву. У компенсації цієї негативної ситуації велике значення має правильно організоване національне харчування.

Найчастіше студенти харчуються вкрай нерегулярно, перекушуючи на ходу, всухом'ятку, 1-2 рази в день, багато хто не користуються послугами їдальні. У раціоні харчування студентів переважають вуглеводи, оскільки за рахунок них легше компенсувати енергетичні витрати.

Для нормальної життєдіяльності організму необхідне збалансоване надходження з їжею основних її компонентів, а саме: білків, жирів, вуглеводів, вітамінів, мікроелементів. Дуже важливо, щоб калорійність раціону відповідала енергетичним витратам організму в залежності від індивідуальних особливостей – таких, як зріст, вага, вік, ступінь фізичного і емоційного навантаження.

Харчування повинне бути різноманітним, включати в себе м'ясо, рибу, яйця, молочні

продукти – основні джерела білка, необхідного для росту і відновлення клітин і тканин організму та його нормальної життєдіяльності. Жири повинні складати близько 30% від загальної калорійності раціону, причому не менше третини від загального числа потрібно вживати у вигляді рослинних масел, які необхідно ширше використовувати при приготуванні салатів, вінегретів.

Для поліпшення діяльності головного мозку, а також з метою профілактики атеросклерозу можна порекомендувати збільшення в раціоні кількості страв з риби. Вуглеводи – це «паливо» клітин мозку.

Хліб, картопля, цукор, кондитерські вироби, каші, шоколад – це основні джерела вуглеводів, які при надлишку переходять в жири, відкладаючись в жирових депо.

Пам'ятайте, що 100 г карамелі дають організму близько 300-400 ккал, а випічка, торти тощо – ще більше. Надлишок таких «порожніх» калорій може призвести не тільки до надлишку жирових відкладень, але і до погіршення пам'яті.

Овочі і фрукти, зелень – це джерела

вітамінів, мінеральних речовин, харчових волокон, їх краще вживати в сирому вигляді в салатах, до того ж треба пам'ятати, що 100 г овочів дають лише 20-40 ккал.

Приймати їжу необхідно не рідше 3-4 разів на добу, бажано в один і той же час. Сніданок повинен бути обов'язковим і досить щільним, під час обіду необхідна повноцінна гаряча їжа, яку не можна замінити вживанням продуктів швидкого приготування, різними горішками і чіпсами. На вечерю краще вживати легкозасвоювані молочні, круп'яні або овочеві страви. М'ясні страви, а також міцний

чай, каву, вживати ввечері небажано.

Молочний білок таких продуктів як сир, кисломолочні напої знижує рівень стресу. Тому лікарі рекомендують щодня вживати кисломолочні продукти, у великій кількості – овочі і фрукти.

Уникнути перевтоми допоможе склянка зеленого чаю з ложкою меду і соком половини лимону. Взимку не забувайте включати в свій раціон сухофрукти.

За матеріалами Інтернет-ресурсів підготувала Л.М. Чічіюк, зав. здоров'ям

ХЛІБ – ЖИТТЯ ОСНОВА

Навчаючись у ДПТНЗ «Вінницьке міжрегіональне вище професійне училище» за професією «Агент з постачання. Продавець продовольчих товарів» за програмою нам відведено чимало часу для проходження практики в умовах виробництва, а саме у мережі магазинів «Варшава» та «Україночка». І, звичайно, ми є свідками того, який продукт найчастіше купують. Звичайно, це хліб!

«Хліб – усьому голова» – прислів'я, відоме кожному з дитинства.

Дійсно, хліб має дуже велике значення в житті людей. До нього здавна ставилися з повагою, цінували і берегли. Категорично заборонялися будь-які ігри з хлібом, а коли його шматок падав, наприклад, на підлогу, то його потрібно було швидко підняти, поцілувати, вибачитися і з'їсти.

Хліб (хлібні вироби) широко використовувалися раніше (як і зараз) у свята як сімейної, так і календарної обрядовості.

Хліб – харчовий продукт щоденного вжитку, популярний по всій країні та за її межами. Зовнішня частина хліба – шкоринка, внутрішня – м'якушка. Цей продукт може бути з добавками та наповнювачами (в залежності від рецептури).

За археологічними знахідками, хліб відомий понад 500 років. У часи середньовіччя хліб був не тільки основним продуктом харчування, а й частиною сервірування столу.

Впродовж тривалого часу білий хліб

вважали продуктом для багатіїв, у той час як бідняки їли темний хліб, хоча в кінці ХХ століття темнішому хлібові стали віддавати перевагу через вищу харчову цінність.

Звичайний хліб містить у собі такі поживні речовини як білки, вуглеводи, вітаміни, мінеральні сполуки. Людству хліб ніколи не набридає, навіть, коли він черствіє, все одно корисний для харчування.

Близько 100 років тому людина в середньому споживала 1 кг хліба на добу. Сьогодні ми споживаємо лише 300 – 400 грам.

А чи хтось замислювався над тим, які особливості зберігання хліба? Адже саме від цього залежить збереження поживних та смакових властивостей тощо. Отже, щоб зберегти хліб смачним, потрібно його класти у герметичну ємкість; на хлібину, яка зберігається у теплому, вологому місці, обов'язково утвориться цвіль; у герметичній посудині з пластмаси хліб довше залишається свіжим, але може також швидко пліснявіти. Щоб хліб довше не черствів, виробники додають у хліб клейстеризований крохмаль, сиропи, солодові препарати та пакують його у полімерні плівки.

У домашніх умовах науковці рекомендують зберігати хліб у посудині з кераміки з отворами для повітря.

З давніх часів хліб для нашого народу був святиною. Він – міра нашого багатства, найцінніше надбання людства.

Марія Шапорда, учениця групи №20

КУЛЬТУРА ВЖИВАННЯ ПИТНОЇ ВОДИ

Вода – це не тільки найпоширеніша, але і найважливіша в природі рідина. Не досить сказати, що в природі зародилося життя. Життя тільки там, де є вода.

Повсякденно використовуючи воду, ми так звикли до неї, хоча вода – це справжнє диво природи!

«Вода дорожча за золото», – стверджували бедуїни, які все життя кочували в пісках. Вони знали, що ніякі багатства не врятують мандрівника в пустелі, якщо вичерпаються запаси води. У живому організмі вода – це середовище, в якому відбуваються хімічні реакції. Процеси травлення і засвоєння їжі людиною і тваринами пов'язані з перетворенням поживних речовин у розчин з допомогою води.

За останні роки погляд на воду змінився. Про неї частіше почали говорити лікарі, біологи, інженери, будівельники, економісти, політичні діячі. Зрозуміло, бурхливий розвиток громадського виробництва та містобудування, зростання матеріального добробуту, культурного рівня населення постійно збільшують потребу у воді, змушують раціональніше її використовувати.

Культура вживання питної води включає в себе 5 пунктів, які необхідно знати кожній людині:

1. Розуміння ролі питної води для організму людини.

Організм дорослої людини на 70% складається з води. Саме тому для повноцінної життєдіяльності клітини необхідна вода. Вода виконує цілий ряд найважливіших функцій. Всі поживні речовини, що потрапляють до організму людини, проникають всередину клітини через клітинну мембрану тільки в розчиненому вигляді. А всі шлаки і токсини, які

обов'язково повинні вийти з клітини, виводяться назовні теж тільки в розчиненому вигляді. Вода регулює температуру тіла. Вона захищає і зволожує суглоби та повітря в легенях. Якщо води в організмі недостатньо, то починає відбуватися серйозний збій у роботі клітини.

Організм негайно реагує на нестачу води, і людина починає відчувати спрагу.

2. Кількість питної води в день.

Треба знати, що кожен день людина втрачає 1,7 літра води через дихання, піт і випорожнення. Існує таке поняття: скільки вийшло, стільки води (або й більше) має увійти всередину.

3. Температура питної води.

Питна вода не повинна бути дуже холодною або дуже гарячою.

Температура питної води повинна бути в межах 30-40 градусів (близькою до нормальної температури тіла – 36,6 градусів).

4. Час вживання питної води.

Питну воду необхідно вживати за 30 хвилин до прийому їжі або через 1,5-2 години після прийому їжі. Це необхідна умова для того, щоб питна вода засвоїлася клітинами організму. Починати і закінчувати день необхідно склянкою питної води.

5. Якість питної води.

Науково доведено, що питна вода повинна відповідати шести параметрам. Вона має бути: чистою, слабо лужною, негативно зарядженою, слабо мінералізованою, структурованою.

Про людину, яка дотримується цих п'ятьох перерахованих пунктів, можна сказати, що вона володіє культурою вживання питної води.

Л.О. Щербанюк, викладач спеціалізації

СВІТ ОЧИМА ДІТЕЙ

Фіналісти конкурсу юних фотоаматорів «Світ очима дітей»: Т. Жила, Д. Марчук, О. Літвінов, В. Рудніченко, Р. Курішева, Р. Цимбал, О. Павлюк, О. Кавун, Д. Селезньов, М. Шапорда, Є. Галайдюк, Є. Заgrabчук.

Свідоцтво про реєстрацію Серія ВЦ №696-54-Р

Назва видання: «Молодіжний вісник»
 Видавець та засновник: ДПТНЗ «ВМВПУ»
 Відділ розповсюдження: (0432) 27-45-64
 Ціна: договірна

Головний редактор: М.М.Тютюнник
 Літературний редактор: І.О.Колодкіна
 Редколегія газети «Молодіжний вісник»: О.М.Гнатюк, Л.В.Березюк, В.В.Вінярська, Н.Ю.Коломіїчук та члени учнівського самоврядування
 Фотокореспонденти: І.О. Пугач, Н.А. Якимчук
 Комп'ютерна верстка: Г.П. Олексієнко
 Адреса редакції та видавця: м. Вінниця, вул. Стрілецька, 5
 Телефон: (0432) 27-45-64

Статті публікуються в порядку обговорення. Автори надрукованих матеріалів відповідають за добір і точність наведених фактів і даних, інших відомостей.
 Редакція залишає за собою право редагувати та скорочувати текст.
 Рукописи не рецензуються і не повертаються.
 Думки авторів публікацій не завжди збігаються з точкою зору редакції.

Віддруковано в друкарні ТОВ «Прес Корпорейшн Лімітед», м. Вінниця, вул. Чехова, 12а.
 Телефон: (0432) 55-63-97
 Замовлення №17 75 02
 Тираж: 1000 шт